

Em không phải đồng tính

Contents

Em không phải đồng tính	1
1. Chương 01 - 02 - 03	1
2. Chương 04 - 05 - 06	7
3. Chương 07 - 08	14
4. Chương 09 - 10	21
5. Chương 11 - 12	29
6. Chương 13 - 14 (hết)	35

Em không phải đồng tính

Giới thiệu

Giới thiệu nhân vật: Nó: Đặng Quỳnh Anh, sinh viên năm ba Đại học Thương mại, là một người có

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-khong-phai-dong-tinh>

1. Chương 01 - 02 - 03

Chương 1: Sự cố bất ngờ

Nó và hần, mỗi đứa một cái máy tính ở quán internet. Nó thấy cái gì đó hay hay liền gọi giật hần:

- Anh! Mở trang này đi, nhanh, có cái này hay lắm.

Thế là nó gửi cho hần đường link của trang đó. Hần nhấn vào, thấy hiện lên dòng chữ: “BÀI TEST GIỚI TÍNH”. Mắt hần lơ ngơ, hỏi nó:

- Cái này thì hay cái gì? Anh đang chơi game hay.

- Thử test đi anh, rồi xem kết quả thế nào, em thấy cái này hay đấy.

- Thôi, em thử đi, để anh chơi game tiếp.

Hắn vừa nói thì con bé giật tay áo hắn nài nỉ:

- Thử đi anh, đi mà.

- Thôi, anh không thích, có gì hay đâu. - Hắn nói.

Con bé nheo mắt lại nhìn hắn, rồi nói tỏ vẻ nghi ngờ:

- Thật không đấy? Hay là...

- Hay là gì? Em lại nghĩ linh tinh gì đấy?

- Hề, thế thì test thôi.

- Thôi được rồi, chiều em đấy nhé.

Thế là nó hí hửng quay lại bài test và bắt đầu làm. Sau khi trả lời hết năm mươi câu trắc nghiệm, hắn quay sang than vãn với nó:

- Chẳng có gì thú vị cả, thế mà em cứ thích cơ.

Nó toét miệng cười và nói:

- Anh ấn enter đi xem kết quả.

Hắn ấn enter thì thấy hiện lên kết quả: “Bạn mang giới tính nam 97%.” Hắn cười đắc ý.

- Em thấy chưa, có gì mà phải test đâu, để anh xem kết quả của em thế nào. - Hắn nhồm người sang máy nó rồi nói.

- Em chưa xem kết quả, em còn hai câu nữa.

- Em làm nhanh đi, xem nào.

Nó vừa làm xong, hắn nhanh tay ấn enter. Kết quả hiện lên trên màn hình máy tính: “Bạn có giới tính nữ là 35%, giới tính nam là 65%.”

Bốn con mắt tròn tròn nhìn kết quả, nó nhìn hắn nói:

- Cái này sai rồi. Kết quả của em sao lại 65% giới tính nam được?

- Ai bảo em cứ đòi thử, để anh xem nào.

Hắn kéo con trỏ chuột lên rồi đọc bài test của nó. Đọc xong câu thứ nhất, hắn quay sang nhìn nó. Đọc xong câu thứ hai, hắn lại nhìn nó. Đọc câu thứ ba, hắn hơi bất ngờ. Càng đọc tiếp, hắn càng thấy sốc và choáng váng về những đáp án của nó. Đọc tới câu ba mươi, hắn không thể đọc tiếp được nữa. Hắn không thể hiểu sao nó có thể chọn những đáp án như vậy. Trong đầu hắn lúc này hiện lên rất nhiều hình ảnh về nó xoay quanh những đáp án nó chọn.

Thấy hắn dừng lại không đọc nữa, nó ngược mắt lên nhìn hắn. Nó thấy sắc mặt hắn thay đổi và thấy hắn đang nhìn nó với một ánh mắt kì lạ, đầy soi xét. Nó lay lay tay hắn, hỏi hắn:

- Kết quả là sai phải không anh?

Đôi mắt hắn trùng xuống và không nhìn vào mắt nó nữa. Suy nghĩ một lúc, hắn trả lời nó:

- Kết quả chắc là đúng em à.

Rồi hắn quay ra thanh toán tiền và đi khỏi quán. Nó không hiểu hắn nói gì, nó lẩm bẩm: Đúng là sao? Giới tính nam? Không lẽ mình là les?

Rất nhiều câu hỏi hiện lên trong đầu nó, nó đứng dậy, đi ra theo hắn thì hắn đã lấy xe đi trước. Nó vội chạy theo gọi hắn mà không được. Suốt quãng đường về nhà, nó không ngừng tự nói: Không phải mà, đó không đúng, mình không có vấn đề gì về giới tính cả, không lẽ anh nghĩ em đồng tính sao?

Tự dưng nó khóc, khóc vì sợ hấn hiểu lầm nó, khóc vì thấy mình thật ngu ngốc khi cứ ham hố mấy bài test đó. Nó lang thang mãi cũng về tới phòng trọ. Nó cầm điện thoại gọi cho hấn, một cuộc, hai cuộc, hấn không nghe, nó bấm gọi lần thứ ba thì mới thấy bên kia trả lời.

- Anh đây, em về nhà rồi à?

- Vâng, anh làm sao đây? Đó chỉ là bài test vui thôi mà.

- Đây không phải bài test vui đâu. Chẳng lẽ nó đúng với anh mà không đúng với em sao? Thôi, em nghỉ đi, anh cần phải suy nghĩ.

- Anh suy nghĩ gì chứ? - Nó hét lên trên điện thoại sau tiếng tút... tút từ đầu dây bên kia.

Giọng nói của hấn buồn, làm nó thấy có gì đó bất an. Nó và hấn yêu nhau cũng đã hơn hai năm, nó yêu hấn rất nhiều. Nó và hấn đã có biết bao nhiêu kỷ niệm với nhau. Nhưng giờ nó thấy ảm ức, thấy tức giận, thấy đau vì những lời nói của hấn. Cả đêm nó suy nghĩ, nó cảm thấy có gì đó không tốt đến với nó, đang mãi miết nghĩ thì nó nhận được tin nhắn, tin nhắn của hấn, một tin nhắn khá dài:

“Mình chia tay đi em, anh không thể yêu một người cùng giới tính với mình được. Anh không kì thị nhưng anh không thể, anh xin lỗi. Em cũng đừng suy nghĩ nhiều quá, bây giờ mọi người cũng chấp nhận giới tính thứ ba rồi em à. Anh cũng sẽ không trách em lừa dối anh, em hãy sống là con người thật của mình em nhé (người anh từng yêu).”

Đọc từng dòng tin nhắn của hấn như xé vào tim gan nó. Nó đau, nó khóc, nó không biết giải thích như thế nào với hấn lúc này. Nó không ngờ tình yêu hai năm đại học kết thúc chỉ vì một bài test giới tính. Nhưng nó làm sao thay đổi được kết quả, giờ nó chỉ muốn chạy đến trước mặt hấn hét lên: “Em không phải là les.” Nó biết hấn không tin và cho rằng nó đang che giấu bản thân. Lúc này, nó chỉ biết ôm cái điện thoại và khóc, khóc tới khi thiếp đi lúc nào không biết.

Chuông báo thức kêu, nó phải dậy đi học nhưng nó không thể mở mắt nổi nữa, mắt nó đã sưng húp lên rồi. Nó quyết định gọi điện cho cô xin nghỉ học.

Trên giảng đường, hấn đợi nó mà không thấy nó đi học. Không ai ngoài hấn biết lý do nó nghỉ học. Hấn đến lớp mà cũng không thể tập trung học được. Hấn nghĩ và nói với bản thân hấn: Có phải lỗi do mình không? Làm sao mình có thể yêu một người nửa nam nửa nữ được, mình phải chấp nhận sự thật.

Hôm sau, nó cũng bình tâm lại và đi học.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Mất nó vẫn còn sưng nhưng mọi người chỉ nghĩ nó có chuyện gì đó buồn cũng không ai hỏi nó cả. Vốn là đứa không hay trêu đùa bạn bè nên nó không thân với ai trên đại học. Hấn và nó bước qua nhau mà không ai ngước mắt nhìn ai, cũng không nói với nhau câu gì. Hấn lạnh lùng tới mức, nó không thể tin nổi. Nó cảm thấy ngạt thở.

Còn hấn nghĩ chắc nó cảm thấy có lỗi khi đã lợi dụng tình cảm của hấn để che giấu thân phận của mình nên không dám nhìn hấn, cũng không dám nói gì với hấn. Hấn mong nhận được một lời xin lỗi từ nó.

Nó thì lại nghĩ không thể tin nổi sao hấn có thể tin nó đồng tính chứ, tình cảm của nó suốt hai năm, hấn gạt sang một bên chỉ vì bài test giới tính, nó thất vọng. Thế là hai đứa nó chia tay, kết thúc mối tình sinh viên hơn hai năm, đẹp và đầy mơ mộng nhưng cũng vô cùng đau đớn.

Chương 2: Lộ chuyện giới tính

Cả tháng, nó đi học mọi chuyện vẫn bình thường, chỉ khác là mọi người thấy nó và hấn không ai nói với ai câu gì và thường tránh mặt nhau nên cũng đoán chuyện gì xảy ra giữa hai đứa nó. Nhưng hôm nay, nó đi học thấy rất lạ. Nó bước vào lớp, tất cả mọi ánh mắt nhìn vào nó như đang soi xét gì đó, nó không hiểu. Nó đi vào một bàn thì mấy bạn nữ ngồi bàn đó từ từ đứng dậy và chuyển sang bàn khác ngồi. Nó cảm thấy như mọi người đang xa lánh nó. Nó không nghĩ gì, mặc kệ. Hết tiết học, nó thấy mấy bạn nữ túm tụm lại nhìn nó xì xèo, nói nhỏ nhưng cũng đủ cho nó nghe thấy mấy bạn nói:

- Bảo sao, trước nó kể cứ gặp con bạn thân là nó ôm, xong thơm vào má con bạn nó.

- Nó còn có sở thích thơm mấy bạn gái trong lớp mà.

Nghe từng câu nói của các bạn, nó đã biết các bạn đang nói đến nó, và nói về vấn đề gì. Khi các bạn biết nó nghe thấy các bạn đang nói nó thì nó thấy Lam cố tình nói to lên, cố tình để cả lớp nghe thấy:

- Khổ thân Minh nhà mình, tưởng yêu phải gái xinh hóa ra đồng tính.

Ngay sau đó nó nghe thấy tiếng Nguyệt nói:

- Thôi đi mấy người, nghe nói đó chỉ là bài test vui thôi mà, ai kiểm chứng đâu.

Nguyệt vừa dứt lời thì bị Lam và Hân đồng thanh phản đối, rồi Hân vênh mặt lên nói với giọng đắc ý:

- Tao cả Lam làm thử bài đó rồi vẫn chuẩn girl đó thôi.

Những lời nói qua lại bàn tán về bài test của nó, từng ánh mắt của cả lớp cứ nhìn về phía nó cho tới khi tiếng trống báo hiệu vào lớp.

Giờ thì nó đã hiểu tại sao mọi người lại tránh xa nó. Do không chơi thân với ai nên nó không thể giải thích, mà đúng hơn, nó không muốn giải thích gì. Nó thấy ghét hẳn, ghét cái nhìn của mọi người về nó. Nó nghĩ: Nếu nó đồng tính thật thì sao? Có gì phải đối xử với nó như vậy?

Kết thúc buổi học, nó về phòng mà đầu không thôi suy nghĩ về mấy điều các bạn lớp nó nói. Nó thắc mắc, sao lại chỉ có 35% là nữ? Chẳng lẽ nó...

Suy nghĩ một ngày, nó cũng quyết định gạt suy nghĩ đó ra khỏi đầu, dù giới tính của nó như thế nào nó cũng vẫn phải học tập, vẫn phải sống. Nó cũng đã quyết định sẽ không nhớ tới người đó nữa, quên quá khứ màu hồng hai năm đó đi.

Ba tháng, nó tới lớp trong ánh mắt đầy tò mò của các bạn và nó phải chịu không biết bao nhiêu lần bị các bạn nói đùa về giới tính chưa rõ ràng của nó. Nó cũng đã quên và không mấy để ý nữa. Nó thấy trong ánh mắt một người là hẳn, có phần ái ngại khi gặp nó, vì chính hẳn truyền kết quả bài test đó cho ai đó trong lớp để rồi nó phải chịu như vậy.

Hôm nay, nó vội vàng chạy tới lớp làm bài kiểm tra giữa kì. Do thức khuya học bài nên nó đi hơi trễ. Lúc nó tới lớp cũng là lúc cô giáo vừa vào. Cả lớp đã chọn hết chỗ ngồi còn duy nhất một bàn có một bạn nữ. Nó chạy vào đó ngồi thì bạn nữ ở đó đứng dậy sang bàn khác ngồi. Nó thấy buồn nhưng cũng không nghĩ nhiều, nó quen rồi, quen với mấy tháng ngồi học một mình rồi. Cô giáo thấy vậy liền lên tiếng:

- Hiền chạy đi đâu thế? Một bàn không ngồi ba người, mỗi bàn hai người thôi.

- Thưa cô, em không muốn ngồi bàn đó ạ, cô cho em ngồi ở đây đi ạ.

- Không được, ngồi hai thôi, một bạn xuống đó ngồi đi.

Tất cả mấy bạn nhìn ngó nghiêng, không ai muốn ngồi gần nó. Nó thấy hẳn cầm tờ giấy kiểm tra xuống ngồi cùng bàn với nó. Cả hai lặng im chẳng nói gì với nhau, mấy bạn kia thì tỏ vẻ thoát nạn. Cô nói:

- Hiền lên bàn của Minh ngồi đi, nhanh rồi làm bài kiểm tra nào.

- Vâng.

Hết chín mươi phút kiểm tra, cô cho về sớm. Nó đi lang thang khắp con đường quen thuộc mà suốt hai năm qua nó và hẳn đã từng đi dạo. Nó khóc vì điều gì nó cũng không biết. Nó tự hỏi bản thân mình: Nó khóc vì vẫn yêu hẳn chẳng? Rồi lại tự trả lời: Không, nó không yêu hẳn nữa mà, nó quên hẳn rồi, khóc vì cái phũ phàng của cuộc đời với nó. Nó đi mãi rồi điểm cuối cùng vẫn là phòng nó, nó thấy mệt và không nghĩ gì nữa.

Nó rời xa gia đình lên đây học đại học, xung quanh nó không có người thân, không có bạn bè thân thiết, nó không chia sẻ với ai được. Suốt khoảng thời gian này, nó không chơi với ai, đúng hơn là bạn bè xa lánh nó. Giờ nó chỉ tập trung vào học, học và học. Nó cắm đầu vào học. Thời gian giải trí của nó là những lúc lên thư viện đọc truyện, rồi đi dạo dưới phố một mình.

Bốn tháng trôi qua. Hết kì học, tất cả bắt đầu vì kết quả học tập của nó, từ một đứa có kết quả xếp vị trí dưới của lớp mà giờ nó đứng ở vị trí đầu. Khi lớp trưởng thông báo bảng điểm của lớp, nó đạt 9,3 vượt

điểm của lớp trưởng thì tất cả lớp lại đổ dồn mắt vào nó, một lần nữa lại đặt dấu hỏi chấm lên nó, đầu đó có tiếng xì xèo, ghen tỵ, đố kị với nó:

- Nó vượt điểm lớp trưởng rồi kìa.
- Đúng là người đặc biệt thường xuất chúng.
- Xuất cái con khi ỷ.

...

Rất nhiều những lời bàn tán nhưng nó cũng không để ý nữa. Đó là thành quả nó đạt được nhờ sự nỗ lực của nó. Nó cảm thấy tự hào về bản thân. Nó không để bố mẹ thất vọng. Nó thấy vui và không còn buồn vì giới tính mập mờ của nó nữa.

Chương 3: Người thứ ba xuất hiện

Bước vào đầu kì hai, buổi sinh hoạt đầu tiên trước khi bước vào kì học, lớp trưởng thông báo, lớp nó có một bạn chuyển từ lớp chất lượng cao xuống. Một bạn nam bước từ cửa lớp vào, bốn sáu cặp mắt (bốn sáu bạn nữ) nhìn vào bạn.

- Oa. Bạn đẹp trai thế! - Tiếng Lam hét lên và nhìn vào bạn đó không chớp mắt.

Lại thêm tiếng của Ngọc và Hiền

- Giới thiệu đi bạn ơi. Bạn tên gì thế?

Bạn nam nở một nụ cười thật tươi rồi giới thiệu về mình với cả lớp:

- Mình xin tự giới thiệu mình tên là Hoàng Khánh Phương.

Vừa nghe bạn đó giới thiệu tên xong, mấy bạn nữ lại nhao nhao lên nói:

- Oa, tên bạn đẹp thế, chắc bạn hát hay như ca sĩ Khánh Phương ý nhỉ?
- Tên bạn giống tên idol của tớ.

...

Rồi Khánh Phương giới thiệu tiếp kèm theo nụ cười rất duyên:

- Quê mình ở Hưng Yên, có dịp mời các bạn về quê mình chơi nhé. Mình mới vào lớp mong được sự giúp đỡ của mọi người. Mình xin hết.

Khánh Phương lại nở một nụ cười thật tươi để kết thúc màn giới thiệu. Rồi mấy tiếng láo nháo của mấy cô nàng mê trai đẹp nói lên:

- Khánh Phương ơi, số điện thoại của bạn là gì?
- À, số điện thoại của tớ là...
- Đọc nhanh đi có gì bọn tớ còn liên lạc chứ.
- 0165920...
- Ok, bạn dễ thương quá. - Một nhóm nữ đồng thanh nói.

Do có vẻ ngoài điển trai nên Khánh Phương khá quen với việc được các bạn nữ quan tâm. Dù mấy bạn nữ trong lớp có phản ứng hơi quá nhưng Khánh Phương cũng không thấy lạ. Suốt từ đầu tới giờ, nó không quan tâm bạn nam đó là ai. Mà nó muốn quan tâm cũng không được vì bị mấy bạn bên trên nhao nhao lên chắn hết rồi. Nó lúc nào cũng một mình dưới cuối lớp. Ai thì nó cũng mặc kệ.

Buổi học đầu tiên của kì hai cũng không khác gì kì một, nó ngồi trong lớp vẫn một mình một bàn. Buổi đầu tiên, cả lớp đi học khá sớm. Nhưng khi Khánh Phương vừa bước vào lớp thì mấy bạn nữ lại bắt đầu nhao nhao lên như gặp được sao Hàn, tranh nhau nhường chỗ cho Khánh Phương ngồi nhưng tất cả trở mắt lên nhìn khi thấy Khánh Phương đi xuống và ngồi vào bàn của nó, vì còn mỗi bàn của nó là còn trống chỗ. Thế

là mấy bạn nữ nhóm Lam, Ngọc, Hân... kéo xuống bàn nó, người thì yếu điệu nói, người thì nhìn nó bằng ánh mắt hình viên đạn:

- Ô, Phương, sao Phương không ngồi đây với bọn tớ? Xuống cuối lớp nhìn khó lắm.

Hân vừa nói xong thì Lam và Ngọc lại hòa vào nói theo:

- Ủ! Đúng rồi đấy, lên ngồi với bọn mình đi.

Khánh Phương nở một nụ cười thật tươi rồi nói với các bạn:

- Mình cảm ơn mấy bạn nhé, mình ngồi đây cũng được. Mình thấy bên trên đủ người ngồi rồi.

- Không sao đâu, ngồi chung với bọn tớ cho vui, có việc gì của lớp bạn không biết bọn tớ phổ biến cho.

- Thôi, hôm khác mình ngồi nha, hôm nay, mình ngồi đây cũng được, mình rất vui khi được các bạn quan tâm đến mình thế này.

- Không có gì đâu.

Mấy cô nàng nhìn nhau cười trừ trước lời từ chối của Khánh Phương vừa đi vừa lẩm bẩm cái gì đó với cái mặt xì ra.

Suốt từ lúc Khánh Phương vào lớp, nó không nói câu gì. Khi Khánh Phương ngồi xuống cạnh nó thì nó cũng chỉ nở một nụ cười nhẹ để chào đón một người bạn mới. Giờ nó mới nhìn thấy mặt Khánh Phương. Nó cũng công nhận Khánh Phương đẹp trai thật. Trước những lời nói xấu, lườm nguýt của mấy bạn nữ trong lớp, nó cũng không còn quan tâm. Bởi nó đã quen rồi.

Có tiếng trống vào lớp, cả lớp ổn định chỗ ngồi vào tiết học đầu tiên của kì mới. Trong lớp chỉ có nó và Khánh Phương tập trung học. Còn mấy cô bạn bàn trên cứ quay xuống để ý nó và Khánh Phương đều đều. Không chỉ có mấy bạn nữ mà còn có một người nữa, luôn quan sát nó và Khánh Phương. Người đó không ai khác chính là hân.

Thật ra quyết định chia tay của hân với nó không chỉ đơn giản là vì kết quả bài test đó mà hân đã xâu chuỗi lại những lời nói, hành động suốt khoảng thời gian quen nó. Khi đọc bài test của nó, mới khiến hân có nghi ngờ giới tính của nó. Hân nói chia tay, nó đau bao nhiêu thì hân còn đau nhiều hơn nữa. Lúc chia tay, hân chờ đợi một lời giải thích từ nó, nhưng nó cũng đã không nói gì. Hơn bốn tháng chia tay, hân vẫn luôn quan sát nó. Hân vẫn nuôi hi vọng, một ngày nào đó, nó nói với hân, nó không phải đồng tính.

Kết thúc tiết học đầu tiên, bàn nó lại trở nên đông đúc và ồn ào hơn, vì có Khánh Phương ở đấy. Mấy cô nàng thi nhau xuống bắt chuyện, làm quen, cho số điện thoại, nên nó muốn nói chuyện với trai đẹp cũng không có cơ hội, chỉ có cách là đứng dậy đi ra ngoài. Hành động đi ra ngoài của nó lại bị một số người để ý và nghĩ đây là hành động công khai không phản ứng gì với trai đẹp. Vì nếu là con gái sẽ công nhận Khánh Phương đẹp trai và muốn làm quen với Khánh Phương như tất cả các bạn trong lớp.

Suốt cả buổi học, bàn của nó không bình yên như trước và kết quả, hết năm tiết học, nó cũng không nói chuyện được với Khánh Phương.

Nó đang bước từng bước về phòng với cái bụng đói thì nó giật mình khi có ai đó đi bên cạnh nó. Nó quay mặt lại, bốn con mắt nhìn nhau:

- Ô, là bạn à? - Nó nói.

- Ủ, không làm cậu giật mình chứ? - Khánh Phương tươi cười nói.

- Ủ, bạn làm tớ giật mình rồi đấy. Mà bạn cũng trọ đằng này à? - Nó hỏi Khánh Phương.

- Ủ, tớ gặp cậu đi học về suốt nhưng không biết ai nên không bắt chuyện thôi, giờ thì biết rồi.

- Hi, vậy à, tớ thì không để ý lắm. Mà bạn tên Khánh Phương à? - Nó vừa cười vừa hỏi Khánh Phương.

- Ủ, sao vậy, tên tớ giống tên con gái à?

- À, không, tên bạn giống tên thần tượng của tớ, hi.

- Vậy à, làm tớ cứ tưởng... Mà cậu tên gì nhỉ? Học cả buổi mà không biết tên cậu, ngại quá. - Khánh Phương vừa gãi đầu gãi tai vừa hỏi nó.

- Ủ, không có gì, tớ tên Quỳnh Anh.

Thế là suốt đoạn đường dài nó và Khánh Phương làm quen, nói chuyện khá nhiều.

- Thôi, tớ phải rẽ vào ngõ này rồi. - Nó chỉ vào một cái ngõ trước mặt và nói.

- Ủ, tớ đi ngõ kia cơ. - Khánh Phương chỉ vào ngõ cách đó một đoạn.

- Ủ, chào bạn, hẹn gặp lại bạn trên lớp nhé.

Nó vừa rẽ vào ngõ được mấy bước thì Khánh Phương gọi lại:

- Quỳnh Anh ơi, khoan đi đã.

- Sao thế bạn? - Nó thắc mắc.

- Cho tớ xin số điện thoại của cậu, mai đi học đợi tớ đi cùng với.

- Ủ, bạn lưu vào nhé. 0936...

- Ok, thôi cậu về đi nhé, tớ cũng về đây.

- Ủ tạm biệt bạn.

Thế là nó và Khánh Phương mỗi người một hướng đi về xóm trọ của mình. Một buổi học có nhiều điều để nó nghĩ tới, đã lâu rồi hôm nay nó lại thấy vui vui.

2. Chương 04 - 05 - 06

Chương 4: Bạn thân

Ngày học thứ hai, nó không đi sớm như hôm qua nữa, vừa xách cặp đi ra đầu ngõ thì nó nhìn thấy ai như Khánh Phương đang đứng ở đó. Nhìn thấy nó, Khánh Phương đi về phía nó và hỏi nó:

- Cậu đi học muộn thế?

- Muộn đâu, đi học thế này là vừa mà. - Nó vừa đi vừa nói.

- Chắc do tớ đi sớm.

- Ủ! Cậu đừng nói là cậu đứng đợi tớ đấy nhá? - Nó nhìn bạn ý rồi nói, tỏ vẻ nghi ngờ.

- Ủ! Thì tớ đứng đợi cậu phải mười lăm phút rồi.

- Ặc! Sao cậu không gọi cho tớ?

- Tớ định gọi nhưng thôi.

Nó vừa đi vừa lẩm bẩm: Xin số điện thoại để làm gì?

Rồi cả hai cùng nhau tới trường. Vừa đi tới cổng trường nó vội nói với Khánh Phương:

- Đây, Phương, cậu đi vào trước đi, không thì đi cách xa tớ năm mét nhá.

- Ồ, sao lại phải thế? - Khánh Phương thắc mắc.

- Không sao cả, cậu cứ làm theo tớ bảo là được.

- Nhưng mà... tớ biết rồi. Cậu sợ người yêu nhìn thấy à?

- Tớ không có người yêu. - Nó trả lời xong rồi đi nhanh và cách xa Khánh Phương khoảng năm, sáu mét.

Vào lớp, ngày hôm nay cũng không khác ngày hôm qua, Khánh Phương lại đi xuống ngồi bàn cuối với nó. Mấy cô nàng lớp nó lại túm tụm ở bàn của nó cho tới khi vào lớp thì thôi. Nó cũng quen được Khánh Phương rồi nhưng mà không giờ ra chơi nào nó và Khánh Phương nói chuyện được với nhau vì Khánh Phương còn phải tiếp chuyện mấy bạn nữ lớp nó.

Hết buổi học, nó xách cặp đi nhanh về trước vì nó không muốn đụng mặt mấy bạn ở lớp và ai kia. Nó đi ra khỏi cổng trường một đoạn thì có người gọi với theo:

- Quỳnh Anh, sao cậu đi nhanh thế? Đợi tớ với.

Nó đi chậm lại và trả lời Khánh Phương:

- Ủ, tớ quen rồi.

- Lần sau đi về đợi tớ đi về cùng với. - Khánh Phương vừa nói, vừa thở.

- Ủ, tớ biết rồi, tớ đợi cậu ở cổng trường thôi nha.

Khánh Phương thắc mắc nhưng không hỏi nữa. Thế là nó và Khánh Phương đi về cùng nhau và nói về mấy chuyện ở lớp.

...

Hết một tuần, hai tuần đầu, nó và Khánh Phương ngày nào cũng đi học cùng nhau. Nhưng, cứ tới cổng trường, nó thật lại đi đằng sau hoặc đi nhanh lên đằng trước. Không khi nào, nó đi vào lớp cùng Khánh Phương, làm Khánh Phương thắc mắc, không hiểu sao nó lại phải làm vậy. Khánh Phương đành chấp nhận lý do nó giải thích là do không muốn bị fan hâm mộ của Khánh Phương làm phiền. Thật ra, ngay chính bản thân nó cũng không biết chính xác lý do là gì. Nó sợ mấy bạn nữ trong lớp ghen tỵ với nó, rồi kiếm chuyện với nó. Nó muốn bình yên hay nó sợ bạn bè trong lớp bàn tán lần nữa, rồi lại moi móc giới tính chưa rõ ràng của nó. Hơn thế nữa, là động vào nỗi đau mà nó đang cố che giấu bấy lâu.

...

Tám giờ sáng ngày chủ nhật, thời tiết có gió, có chút nắng khá lý tưởng ột cuộc dã ngoại thế là Khánh Phương gọi điện cho nó rủ nó đi chơi:

- A lô! Gọi gì tớ đấy? - Nó trả lời trong trạng thái mắt nhắm mắt mở.

- Ủ, giờ này còn ngủ à? Dậy đi.

Nó cố mở mắt nhìn xem mấy giờ, rồi lại nhắm mắt tịt lại, trong khi vẫn nghe điện thoại.

- Giờ mới tám giờ mà, cuối tuần để tớ ngủ đi.

- Thôi dậy đi. Lười thế, đi chơi không?

- Chơi ở đâu?

- Cứ đi theo tớ thì biết, cho cậu mười phút nhé, tớ đang đợi ở ngõ nhà cậu.

- Hả, cái gì thế này, được rồi hai mươi phút nữa nha.

Nói xong nó tắt máy rồi lại lăn ra ngủ cố. Năm phút sau nó mới mở được mắt và dậy chuẩn bị đi. Hai mươi phút sau nó đã có mặt.

- Quá lâu và lè mè. - Khánh Phương than khi nhìn thấy nó.

- Đúng hai mươi phút mà, ai bảo không gọi sớm còn trách gì. - Nó càu nhàu.

- Thôi, được rồi, lên xe đi tớ chở cậu đi chỗ này hay lắm, chắc là cậu chưa đi bao giờ.

- Hờ, chắc không? Lâu rồi tớ không đi đâu nên đi đâu cũng được.

- Ok, đi thôi.

Thế là nó và Khánh Phương đi trên chiếc xe đạp điện. Chiếc xe đạp điện mà Khánh Phương đi thuê từ sáng sớm. Khánh Phương đeo nó đi khắp thành phố, rồi đi tới một con phố nhỏ.

- Oa, đẹp thế! - Nó nói như muốn hét lên.

Trước mắt nó là một khu phố tuyệt đẹp, đường được trồng rất nhiều hoa, như một công viên mini vậy. Hai bên đường là những ngôi biệt thự sang trọng, nhưng có một điều nó thấy rất đặc biệt là tường bao quanh nhà nào cũng được bao phủ bởi một giàn hoa giấy nở đỏ rực.

- Thấy không khí ở đây tốt chứ? - Khánh Phương hỏi nó.

- Hi hi, tuyệt! Bao nhiêu mệt mỏi của cả tuần học mất đi đâu rồi ý.

- Cậu có muốn chụp ảnh không?

- Chụp ảnh á. Cậu có máy ảnh à?

- Ừ, chụp thì xuống nhanh. - Khánh Phương giục nó.

- Cậu chụp nhé! - Nó cười rồi bảo Khánh Phương.

- Không lẽ là cậu chụp à?

- Tí tớ chụp cho cậu. - Nó vừa nói, vừa chạy đi tìm chỗ nào thật đẹp để chụp.

Thế là nó được Khánh Phương chụp cho rất nhiều ảnh.

- Khánh Phương, đưa máy ảnh cho tớ, nhanh lên. - Nó chạy tới rồi giật lấy cái máy ảnh trên tay Khánh Phương.

- Cậu lấy làm gì?

- Chụp ở đâu đấy, dạy tớ đi, nhanh.

- Ắn đây. - Khánh Phương nói trong sự khó hiểu.

Thế là nó chạy ra một chỗ chụp vài kiểu rồi hí hửng quay lại chỗ Khánh Phương đang đứng, nó đang loay hoay xem ảnh.

- Đưa tớ xem nào. - Khánh Phương giật cái máy ảnh trên tay nó.

- Ặc, cái gì đây? - Khánh Phương tròn mắt nhìn nó.

- Ảnh đẹp chứ? - Nó nhìn Khánh Phương rồi hỏi.

- Tớ tưởng cậu nhìn thấy cái gì đẹp cơ chứ, hóa ra là...

- Thế cậu nhìn chị ấy có xinh không? Dáng chị ấy chuẩn luôn, lại còn nhà giàu mặc quần áo hàng hiệu nữa chứ. - Nó nói xong, lè lưỡi một cái rồi chạy đi tìm chỗ chụp tiếp.

Thế là hết buổi sáng nó và Khánh Phương đi được khá nhiều chỗ, chụp được khá nhiều ảnh, cũng có vài ảnh chung của cả hai, nhưng thẻ nhớ của Khánh Phương hình như đầy vì ảnh của nó. Nó và Khánh Phương chia tay ra về sau bữa ăn trưa, ai về phòng người đó.

Lâu rồi, nó không có một ngày chủ nhật tuyệt vời đến vậy. Hôm nay, nó là nó của trước đây, nó được cười nói thoải mái, làm những điều nó thích. Nó thấy vui và thấy yêu đời hơn. Nó thầm cảm ơn Khánh Phương vì đã làm nó cười.

Sau buổi đi chơi nó và Khánh Phương ngày càng thân thiết hơn, thường xuyên có những hôm đi chơi vào cuối tuần như vậy, và cũng khá hiểu về nhau. Nhưng việc nó và Khánh Phương thân nhau không ai biết, vì nó đã thống nhất trên lớp ngoài chuyện học thì không nói chuyện gì khác.

Một tháng, đi học cùng nó, chơi cùng nó, Khánh Phương đã hiểu hơn rất nhiều về nó, nhưng có không ít điều Phương thắc mắc về nó mà chưa tìm được câu trả lời.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Không chỉ Khánh Phương thắc mắc về nó mà nó cũng có điều thắc mắc về Khánh Phương: Tại sao Khánh Phương đẹp trai, học cũng được mà chỉ đi học về một mình? Tại sao Khánh Phương lại thích đi chơi cùng mình?

Cả dãy những câu hỏi về Khánh Phương thỉnh thoảng lại xuất hiện ở đầu nó. Mà nó cũng chưa tìm ra câu trả lời.

Chương 5: Hạnh phúc và nỗi đau

Qua hết tháng, Khánh Phương ở lớp nên mấy bạn nữ không đeo bám Khánh Phương như những ngày đầu nữa. Thế là bàn của nó bình yên hơn một chút.

Thứ hai đầu tuần, Khánh Phương đi vào lớp trước còn nó đi vào sau, vừa bước vào lớp thì nó thấy các bạn nữ nhìn nó, bàn tán, có ánh mắt ở đâu đó lờm ngáy. Nó nghĩ rằng chắc ai đó trong lớp bắt gặp nó đi cùng Khánh Phương rồi bắt đầu tung tin soi xét nó. Nhưng giờ nó không quan tâm nữa. Nó nghĩ: Trước sau, mọi người cũng biết, bạn bè chơi với nhau thì làm sao đâu. Nó đi vào chỗ ngồi của nó. Bây giờ, nó bắt đầu nghĩ thoáng ra và dần quên đi mọi chuyện. Nó vừa ngồi xuống thì lớp trưởng thông báo cho nó một tin:

- Tổ vừa nhận được thông báo trao học bổng kì vừa rồi. Quỳnh Anh cậu nằm trong danh sách được học bổng nhé, kì vừa rồi có tổ và cậu được.

Nó nghe từng câu lớp trưởng nói mà không thể tin vào tai mình nữa, nó quá hạnh phúc.

- Vậy à, tổ được á, tổ có nghe nhầm không?

- Không nhầm đâu, cậu coi danh sách đi. - Lớp trưởng đưa danh sách cho nó.

- Ủ, khi nào đi nhận thì lớp trưởng thông báo tổ nhé. - Nó nói trong hạnh phúc.

- Ủ, có gì tổ gọi cho.

- Hì, cảm ơn cậu.

- Oa, cậu học giỏi thế! - Khánh Phương ở bên cạnh lên tiếng sau khi lớp trưởng thông báo xong.

- Tổ cũng không giỏi lắm đâu. - Nó cười và khiêm tốn nói.

- Tổ không ngờ cậu học giỏi vậy đấy. Điều này phải khao nhé.

- Được thôi, hôm nào nhé.

Nó và Khánh Phương vui quá mãi nói chuyện mà quên mất có bao nhiêu con mắt đang nhìn nó và Khánh Phương. Ở đâu đó, có người nói đủ để cả hai nghe thấy:

- Giỏi! Nhưng tiếc là giới tính không rõ ràng. - Một bạn nói mỉa nó.

Bạn thứ hai tiếp lời:

- Chưa rõ gì nữa, không phải girl thì là les thui.

Từng lời nói xoáy sâu vào đầu óc nó, cái mà nó tưởng chừng đã gạt ra khỏi đầu, lại bị các bạn nhắc lại. Nó thấy sự đố kỵ thật kinh khủng ở mấy bạn đó. Nó thấy ghét tất cả con người kia. Mặt nó bắt đầu đỏ lên nhưng nó quyết định không khóc. Nó xấu hổ vì giới tính của nó nhưng mấy người kia không quyền gì nói nó. Nó thấy mọi thứ xung quanh thật đáng sợ. Nó không thể chịu quá năm phút, nó xách cặp đi ra khỏi lớp và nhờ lớp trưởng xin thầy cô cho nó nghỉ hôm nay. Người ngồi bên cạnh nó thì cố gắng nghe từng từ, từng chữ các bạn nói nhưng không hiểu được chuyện gì. Khi nó đứng dậy đi về, Khánh Phương gọi lại mà không được. Còn một người nhìn thấy nó như vậy, trái tim lại đau lên từng cơn, phải chăng hán chưa một lần quên nó. Chưa bao giờ hán cảm thấy có lỗi với nó như lúc này. Nếu như hán không kể với đứa bạn cùng lớp thì mọi chuyện đã không như vậy. Giá như không có bài test đấy thì hán đã không làm nó thành ra như thế.

Trong giờ học, hán và Khánh Phương không ai tập trung học được. Khánh Phương thì lo lắng không yên, không biết chuyện gì đang xảy ra với nó, không biết nó có làm sao không. Nghĩ lại mọi chuyện, cuối cùng, Khánh Phương đã giải thích được nhiều thắc mắc trong đầu mình. Lý do tại sao Quỳnh Anh lúc nào cũng chỉ đi một mình và ở lớp thì không ai nói chuyện với Quỳnh Anh. Còn cả lý do tại sao Quỳnh Anh không muốn mọi người biết Quỳnh Anh chơi với Khánh Phương. Khánh Phương giải đáp được thắc mắc này thì lại xuất hiện trong đầu những thắc mắc khác, hai chữ “giới tính” làm Khánh Phương phải suy nghĩ.

Bước ra khỏi lớp học, nó chỉ muốn đi tới một nơi nào đó thật bình yên, không nghe thấy những lời nói cay nghiệt, những ánh mắt mà khiến nó cảm thấy kinh tởm xã hội xung quanh nó. Nó thuê một chiếc xe đạp điện rồi đi vòng vòng. Nó đi tới tất cả những nơi mà Khánh Phương đã từng dẫn nó tới, chỉ có những nơi đó nó mới thấy bình yên. Đi từng đoạn đường, nó thấy ở thành phố này, ngoài những mối quan hệ xã hội thì chỉ có Khánh Phương là người bên cạnh nó, mang lại cho nó nụ cười. Nó lang thang và gạt bỏ mọi suy nghĩ ra khỏi đầu. Trời đổ mưa, từng dòng nước mưa đập vào mặt nó, nó mặc kệ để nước mưa hòa với nước mắt, nó muốn nước mưa xóa tan đi mọi thứ. Trời tạnh mưa cũng là lúc nó về với căn phòng nhỏ bé của nó.

Vừa bước về tới đầu ngõ, nó đã nhìn thấy Khánh Phương, mọi suy nghĩ lúc sáng lại ùa về. Nó sợ, sợ Khánh Phương cũng giống như các bạn của nó trước đây. Nó trốn tránh, giả vờ như không thấy Khánh Phương và đi một mạch. Khánh Phương vừa nhìn thấy nó đi qua thì gọi nó lại:

- Quỳnh Anh, cậu có sao không? Sao cậu tắt máy? Sáng cậu đi đâu đấy? Mọi chuyện là như thế nào vậy? - Khánh Phương đặt ra rất nhiều câu hỏi với nó.

- Tớ... tớ... không sao hết, tớ về đây.

- Không được, cậu phải nói cho tớ biết cậu làm sao. - Khánh Phương như gắt lên với nó.

Khánh Phương vừa nói dứt lời thì nó òa khóc, mọi dồn nén trong lòng nó giờ ra bằng nước mắt. Nó khóc, khóc rất nhiều. Khánh Phương không biết phải làm gì, ngoài cho nó mượn bờ vai để dựa vào. Chờ nó khóc xong thì Khánh Phương đưa nó về. Nó và Khánh Phương vừa đi đến cổng thì thấy có người đang đứng ở đó, nhìn một lúc thì Khánh Phương nhận ra đó là Minh, Khánh Phương tiến lại hỏi Minh:

- O, Minh! Sao Minh ở đây? - Khánh Phương hỏi hẩn.

- Ủ, thế sao cậu ở đây?

- Tớ tới nhà Quỳnh Anh thôi, cậu cũng đến tìm Quỳnh Anh à?

Mặc cho Khánh Phương và hẩn nói chuyện, nó đi vào, nó vừa bước được mấy bước thì có một bàn tay nắm lấy tay nó.

- Em có làm sao không?

- Bỏ tay ra. - Nó trả lời một cách lạnh lùng.

- Em không thể nói chuyện với anh một lúc à? - Hẩn bỏ tay nó ra.

- Có liên quan gì không? - Nó nói rồi bước vào cổng.

Câu nói của nó làm hẩn đau. Hẩn hiểu tính nó, một khi nó đã bước đi thì sẽ không quay lại, giờ nói gì cũng vô ích. Nhưng nhìn thấy nó không sao là hẩn cảm thấy an tâm hơn. Khánh Phương nhìn hai người cũng đoán ra điều gì đó nhưng cũng không hiểu chuyện gì đã xảy ra.

- Cậu và Quỳnh Anh... - Khánh Phương nhìn Quỳnh Anh rồi hỏi hẩn.

Hẩn không trả lời câu hỏi của Khánh Phương mà quay đi, vừa bước đi được mấy bước hẩn quay lại hỏi:

- Phương, cậu chơi thân với Quỳnh Anh à?

- Ủ, sao vậy?

- Không sao. Nhờ cậu chăm sóc Quỳnh Anh hộ tớ nhé.

Vừa nói dứt lời, hẩn bước đi còn Khánh Phương thì chạy vào xem cô bạn của mình như thế nào.

Một ngày tưởng chừng là hạnh phúc với nó nhưng nó lại rất đau. Nó muốn về nhà, không muốn ở lại thành phố này nữa. Nó không muốn nghĩ gì nữa...

Chương 6: Chuyện giới tính

Bước vào phòng nó, Khánh Phương thấy nó đang ngồi, mặt không chút cảm xúc gì, nước mắt thì cứ chảy ra. Nhìn nó khóc, Khánh Phương không biết làm gì lúc này. Sau một lúc, thấy nó không khóc nữa thì Khánh Phương bắt đầu hỏi chuyện.

- Bây giờ, Quỳnh Anh có thể nói cho Phương biết chuyện gì đã xảy ra không?
- Có thật là Khánh Phương muốn nghe không?
- Có, rất muốn nghe, có quá nhiều thứ Khánh Phương không hiểu.
- Thôi được rồi, Khánh Phương đừng hối hận khi biết mọi chuyện nhé.
- Ủ, Quỳnh Anh nói đi, Khánh Phương nghe đây.
- Quỳnh Anh và Minh yêu nhau từ khi vào đầu năm nhất, được hơn hai năm rồi.
- Hả... mà thôi Anh kể tiếp đi. - Khánh Phương bất ngờ với việc nó và Minh yêu nhau được hơn hai năm rồi.
- Hôm đó vào cuối tuần, Quỳnh Anh và Minh rủ nhau ra quán internet chơi. Quỳnh Anh vô tình thấy một bài test giới tính. Quỳnh Anh bảo Minh cùng làm nhưng không hiểu sao kết quả bài test đó cho ra Quỳnh Anh không phải con gái, có 35% là con gái thôi.
- Ủ, thế bài của Minh thì sao? - Khánh Phương hỏi Quỳnh Anh.
- 97% là nam, Minh đọc bài test của Quỳnh Anh rồi bỏ về, không nói gì nữa. Quỳnh Anh cũng không hiểu sao bài test đó lại ra như thế. Sau đó, Minh đã nói chia tay vì lý do không thể chấp nhận yêu một người đồng tính như Quỳnh Anh.
- Ặc, sao có thể như thế? Tình yêu hai năm mà vì một bài test vớ vẩn mà chia tay. Thế Quỳnh Anh có giải thích với Minh không, hay chấp nhận chia tay?
- Không, Quỳnh Anh không nói gì hết, Quỳnh Anh thấy bất ngờ, và nghĩ dù nói gì thì Minh cũng cho là Quỳnh Anh đang che giấu giới tính của mình bằng cách lợi dụng tình cảm của Minh.
- Bỏ tay cả hai người... Không thể hiểu Minh thế nào nữa... Mà Quỳnh Anh kể tiếp đi.
- Ban đầu, Quỳnh Anh cũng nghĩ như Khánh Phương, cũng thấy ghét Minh lắm, nhưng sau một tháng, thông tin về bài test đó đã lan truyền ra cả lớp. Các bạn thi nhau đi test bài đó, nhưng kết quả không ai giống Quỳnh Anh, mấy bạn nữ đều là “chuẩn girl”. Quỳnh Anh không biết giới tính của mình là gì nữa, nhưng thực tình Quỳnh Anh đã từng rất yêu Minh.
- Nghे nó kể tới đây, Khánh Phương lôi cái máy tính trong cặp của nó ra và bảo nó:
- Quỳnh Anh tìm cho Phương bài test đó đi.
- Để làm gì?
- Quỳnh Anh cứ tìm đi.
- Ủ, đây!
- Quỳnh Anh tìm bài test đó cho Khánh Phương. Thắc mắc không biết Khánh Phương muốn làm gì.
- Bây giờ, Quỳnh Anh nhìn vào bài test này đi, rồi nói cho Phương biết hôm đó Quỳnh Anh đã chọn như thế nào. - Khánh Phương nhìn nó và nói.
- Ủ, đây này, câu một đáp án này, câu hai...
- Nghе từng câu trả lời của nó, Khánh Phương choáng váng, không hiểu sao nó có thể chọn mấy đáp án đó. Giờ thì Khánh Phương hiểu tại sao Minh bỏ đi sau khi đọc bài test của nó.
- Câu hai lắm là...
- Dừng lại, thế là được rồi...
- Nhìn nét mặt của Khánh Phương cũng không khác gì của hần lúc đó, nó thấy lo lắng, thấy sợ.
- Thôi, giờ Quỳnh Anh kể tiếp đi.
- Ủ, có chắc là Phương vẫn muốn nghe chứ?
- Ủ, kể Phương nghe chuyện gì xảy ra sau đó.

- Từ sau khi mọi người biết về bài test đó, ai cũng cho rằng Quỳnh Anh có vấn đề về giới tính, không bạn nữ nào muốn ngồi cùng Quỳnh Anh, mấy bạn nam cũng ít khi nói chuyện với Quỳnh Anh. Rất nhiều lần, Quỳnh Anh bị các bạn nói kháy, nói đùa, trêu về giới tính không rõ ràng của Quỳnh Anh. Nhưng qua mấy tháng, Quỳnh Anh cũng quen và để cố quên chuyện đó Quỳnh Anh đã lao đầu vào học, chứ trước Quỳnh Anh học cũng rất bình thường thôi. Nhưng hôm nay, Khánh Phương biết đấy, mọi người lại... Ngoài Khánh Phương, Quỳnh Anh không thân thiết với ai cả. Lý do mà Quỳnh Anh không muốn ai nhìn thấy Phương và Quỳnh Anh đi cùng nhau là vì không bao giờ muốn ai nhắc lại vấn đề giới tính của Quỳnh Anh nữa, Quỳnh Anh sợ...

- Quỳnh Anh sợ Phương cũng giống Minh, giống bọn họ à?

- Ủ!

- Minh là bạn mà, dù Quỳnh Anh có giới tính như thế nào thì Phương vẫn chơi với Quỳnh Anh. Nhưng mà...

- Sao thế Phương? Có gì Phương cứ nói đi.

- Quỳnh Anh đừng buồn nhé. Quỳnh Anh nên đến gặp chuyên gia về giới tính đi.

Nó hơi sốc trước câu nói của Khánh Phương, mắt nó trợn tròn nhìn Khánh Phương, rồi ngồi dần ra:

- Thế là cả Phương cũng nghĩ Quỳnh Anh có vấn đề về giới tính à?

- Phương xin lỗi nhưng vì mình là bạn nên Phương phải nói thật. Phương cũng không hiểu nổi nữa, rõ ràng Quỳnh Anh đã rất yêu một người con trai nhưng lựa chọn trong bài test và một số tính cách của Quỳnh Anh mà Phương cũng không hiểu.

- Ủ, chắc là Quỳnh Anh có vấn đề về giới tính thật rồi, trước học cấp ba, nhiều bạn bè vẫn hay trêu Quỳnh Anh bị đồng tính...

- Thôi, gác lại mọi chuyện đi, Phương không bỏ Quỳnh Anh đâu.

- Hừ, cảm ơn bạn tốt. - Nó nói với cái mặt méu.

- Cười nào, Phương có người quen là nhà tâm lý, Phương sẽ giới thiệu cho không mất phí.

- Từ mai cứ đi vào lớp cùng Phương, giờ đừng sợ gì nữa nhé.

- Ủ! Quỳnh Anh cảm ơn Phương nhé.

- Phương là người lạ à, mà cảm ơn nhiều thế?

- Hi.

Nghe Khánh Phương nói nó cảm thấy nhẹ lòng hơn, nó thầm cảm ơn ông trời đã cho nó quen một người bạn tốt, không như những gì nó đã nghĩ, đã lo lắng, nó lại tự nhủ với bản thân: Ủ, đồng tính thì sao, rồi cũng phải đối mặt với nó thôi. Thế là suốt cả ngày nó suy nghĩ về chuyện kia mà quên mất học bổng của nó. Tối tối nó mới nhớ ra là quên chưa báo về gia đình. Thế là nó gọi ngay về ẹ, bố mẹ tự hào về nó, nghe thấy tiếng cười của bố mẹ khi biết tin nó được học bổng giỏi, nó thấy vui, hạnh phúc nhưng nó lại giấu kín mấy chuyện riêng của nó, nó không muốn bố mẹ buồn và lo lắng cho nó.

Hôm sau, nó quyết định đi học bình thường, Khánh Phương tới rủ nó rất sớm, nó và Khánh Phương tới lớp như mọi hôm. Nó đi học với đôi mắt vẫn sưng húp nhưng nó vẫn cười tươi, vui vẻ với Khánh Phương. Vừa tới lớp thì mấy bạn nữ lại ngỡ ngàng khi nhìn thấy nó đi cười nói cùng Khánh Phương.

- Chúng mày nhìn kìa, chuyện gì nữa đây. - Một bạn nữ gọi mấy bạn khác rồi chỉ vào nó và Khánh Phương.

- Không phải chứ?

Mấy cô bạn thích Khánh Phương không thể chịu được khi nhìn thấy nó đi cùng Khánh Phương nên đã kéo nhau xuống thẳng bàn nó, ngồi vào bàn rồi nở nụ cười trên khuôn mặt tức giận rồi nói với Khánh Phương:

- Phương không biết Quỳnh Anh thế nào à? - Một giọng nói mỉa mai.

Khánh Phương nở một nụ cười thật tươi trả lời mấy bạn đó.

- Thế nào là sao?

Một bạn khác tiếp lời:

- Thôi, Phương lên bàn bọn tớ ngồi bọn tớ nói cho biết mọi chuyện.

- Cảm ơn cậu nhé, tớ thấy Quỳnh Anh vẫn bình thường mà có sao đâu.

Khánh Phương vừa nói dứt lời thì cũng là lúc chuông báo vào lớp, thế là mấy bạn kia đành phải về chỗ ngồi của mình với những lời nói khó chịu. Còn nó khi nghe thấy mấy bạn nói vậy nó cũng mặc kệ, nó chỉ thấy buồn cười vì mấy bạn đó không hề biết nó và Khánh Phương chơi thân như thế nào.

Ở một góc nào đó, vẫn có người luôn theo dõi nó. Thấy nụ cười nở trên môi nó, người đó cũng thấy yên lòng nhưng đằng sau sự yên lòng đó là một nỗi đau được chôn chặt trong tim. Đau vì thấy người mình yêu thương không phải nở nụ cười với mình mà là với một người khác. Nhưng làm sao được khi chính mình là người đã đánh mất nụ cười đó.

Hết tiết học, mấy bạn nữ lại kéo xuống bàn nó kể lể đủ thứ chuyện to, nhỏ về nó với Khánh Phương. Nhưng cũng không thay đổi được gì bởi Khánh Phương biết rõ về nó hơn ai hết. Khánh Phương không để mất lòng mấy bạn trong lớp, Khánh Phương chỉ nói là mình sống hòa đồng với cả lớp, chứ không nói là chơi thân với nó. Thế là từ bây giờ, nó và Khánh Phương công khai chơi với nhau mà không cần để ý xem ai dị nghị hay soi mói gì.

3. Chương 07 - 08

Chương 7: Đi gặp nhà tâm lý giới tính

Sau cả tuần học hành căng thẳng, Khánh Phương lại rủ nó đi chụp ảnh, đi dã ngoại. Một ngày chủ nhật có nắng nhẹ và gió, rất lý tưởng cho hai đứa lang thang ra khu phố biệt thự chụp ảnh, không khí và khung cảnh ở đây rất tuyệt vời nên mỗi lần đi nó lại bảo Khánh Phương đi tới đó. Hai đứa đang chụp ảnh thì Khánh Phương hỏi nó:

- Này, Quỳnh Anh, cậu có thấy ngôi nhà kia đẹp không? - Khánh Phương chỉ tay về một ngôi nhà ở đó.

- Cũng đẹp nhưng nếu tớ sống ở đó tớ còn làm nó đẹp hơn. - Vừa trả lời, nó vừa nhìn ngắm như đang mơ mộng điều gì đó.

- Thật không đấy? Tớ thấy nó rất đẹp mà.

- Hi, nhưng nó ít hoa quá. Tớ là người yêu cái đẹp nên tớ sẽ phủ nó bằng cả một rừng hoa.

- Thật vậy à. - Khánh Phương đắm chiêu suy nghĩ gì đó.

- Nhưng mà chắc chẳng bao giờ tớ có cơ hội ở đó, mơ mộng... - Nó trả lời rồi quay đi kiểm chỗ chụp ảnh tiếp.

- Biết đâu đấy.

Cả buổi đi chụp hình có khá nhiều bức ảnh do nó chụp, nhìn ngắm đồng ảnh Khánh Phương lại thắc mắc, nghĩ mãi vẫn chưa có lời giải đáp.

...

Một tháng trôi qua, cũng đã tới kì thi giữa kì, nó và các bạn lại lao đầu vào học. Năm ba rồi nên kiến thức cũng nặng hơn, đòi hỏi chúng nó phải học nhiều hơn. Ước mơ trở thành một nhà kinh doanh giỏi là động lực giúp nó vươn lên tất cả, gạt bỏ mọi suy nghĩ khác ra khỏi đầu. Khoảng thời gian này, mọi chuyện được yên ả hơn, nó lại có những ngày bình yên để tập trung vào học.

Sau hai tuần thi liên tiếp, cuối tuần, nó lăn ra ngủ nướng, ngủ bù cho hai tuần mệt mỏi kia, đang mơ màng thì nhạc chuông điện thoại nó kêu lên:

Giọt nước mắt hay tiếng mưa, nhẹ lặn trên má em thật buồn.

Giờ em đã cất bước, em sẽ bên người gấm hoa một đời.

Người ta sẽ cho em nhiều hạnh phúc, chẳng giống lúc xưa khi với anh...

Nó mặc kệ, để chuông kêu một hồi dài, nó mới mắt nhắm, mắt mở vớ lấy cái điện thoại, bấm nút nghe.

- A lô, sao đây Phương? Hôm nay tớ không đi chụp ảnh đâu, ngủ tiếp đây.

- Đây, đừng có tắt máy. - Khánh Phương nói vội vàng vì sợ nó tắt máy.

- Ờ, có tắt đâu. - Nó nói mà mắt vẫn nhắm tịt.

- Hôm nay, không đi chụp ảnh đâu, đây có việc, nhanh.

- Thế ngủ đây, giờ thì có việc gì đâu, thi xong rồi.

- Chín giờ rồi, dậy đi, không dậy thì đừng hối hận nha. - Khánh Phương dọa nó.

- Nhưng mà đi đâu cơ chứ?

- Thế có dậy không cô nương? Cho cô chuẩn bị hai mươi phút, đi gặp cô bên tâm lý giới tính.

- Cái gì? Hả, cậu hẹn gặp rồi à? - Nó vội vàng mở mắt khi nghe tới hai chữ giới tính.

- Nhanh nhá.

- Ủ, ừ, tớ biết rồi... Đợi tớ mười lăm phút. - Nó tỉnh dậy và đi chuẩn bị ngay.

Nó đã chờ đợi ngày này lâu rồi. Mười lăm phút sau, nó có mặt ở đầu ngõ. Khánh Phương đã đứng đợi nó ở đó rồi. Vừa nhìn thấy Khánh Phương, nó đã xì mặt ra rồi nói:

- Sao cậu không bảo tớ trước để tớ còn chuẩn bị?

- Hôm qua vẫn còn thi, bảo cậu rồi cậu phân tâm thì sao? Thôi đi.

- Ủ, nhưng thấy hồi hộp quá.

- Có gì đâu... Mà này, cậu sẽ thế nào nếu cậu đồng tính?

- Hừ, không phải chứ?

- Tớ bảo nếu mà.

- Ủ, thì cứ là mình thôi, sinh ra tớ vậy rồi mà. Thế cậu có chơi với tớ nữa không?

- Hâm! Liên quan gì tới việc tớ chơi với cậu hay không.

- Hì.

...

Suốt đoạn đường tới chỗ hẹn, Khánh Phương cố gắng nói chuyện thật nhiều với nó, để nó sẵn sàng tâm lý, và bớt hồi hộp cho dù kết quả xảy ra như thế nào. Dừng xe trước trung tâm tư vấn tâm lý, Khánh Phương bỏ điện thoại ra gọi điện cho cô.

- A lô, cô à, con Khánh Phương đây. Con đưa bạn con đến đây rồi.

...

Nó thấy Khánh Phương điện thoại cho ai đó, chắc là cho cô mà Khánh Phương đã hẹn.

- Quỳnh Anh đứng ra kia đợi tớ đi, tớ đi gửi xe.

- Ủ, hì.

...

- Rồi, đi lên nào, tớ điện cho cô rồi.

Thế là hai đứa nó đi vào trong, lên tầng hai, thấy một phòng đề biển: “Nhà tâm lý Đặng Kim Chi”

- Đây rồi, vào đây đi.

- Phương ơi, tớ run quá. - Nó kéo tay áo Khánh Phương lại, nó không dám vào.

Lúc này, sao nó thấy sợ đến thế, nó sợ nó là đồng tính. Bố mẹ nó sẽ buồn như thế nào? Liệu mọi người xung quanh có kì thị nó như những bạn ở lớp, hay giống hần đối xử với nó vậy không? Nó cứ đứng đó mà không dám bước đi. Nắm chặt tay nó, thấy tay nó run run, Khánh Phương cũng hiểu nó đang rất lo lắng, rồi Khánh Phương trấn an nó:

- Không sao đâu, cô rất dễ tính, cô bảo chỉ là nói chuyện thôi.

Nói xong rồi Khánh Phương ra gõ cửa.

- Vào đi hai đứa.

- Con chào cô. - Khánh Phương chào cô.

- Cháu chào cô ạ. - Nó chào theo sau.

- Ủ, hai đứa ngồi đi.

- Dạ vâng.

Nó ngồi xuống với khuôn mặt vô cùng căng thẳng.

- Thôi, Phương, con đi ra ngoài chờ đi, cô sẽ nói chuyện với bạn.

- Dạ vâng, con cảm ơn cô.

- Cứ thoải mái đi nha, tớ bên ngoài đợi. - Khánh Phương nói với nó.

Nó nhìn Khánh Phương như muốn Khánh Phương ở lại cùng nó vậy.

- Cháu cứ thoải mái đi. Không có gì phải căng thẳng hết, chúng ta chỉ nói chuyện thôi.

- Dạ, vâng ạ... - Nhìn nụ cười của cô Kim Chi mà nó cảm thấy nhẹ nhàng hơn.

- Cô tên Kim Chi, cháu tên Quỳnh Anh à?

- Dạ, vâng ạ.

- Chúng ta bắt đầu luôn nhé, giờ cháu hãy kể lại cho cô nghe, cháu gặp vấn đề gì.

B.à.n.Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.ư.ý.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.ư.ý.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. - Cô Kim Chi nở một nụ cười thật tươi nói với nó.

- Dạ!

Thế là nó kể lại toàn bộ về bài test cho cô Kim Chi nghe.

- Cháu có thể nói cho cô biết sao cháu lại chọn những đáp án đó không? Ví dụ như câu “Bạn có muốn ôm một cô bạn gái của mình không?” sao cháu lại chọn là “có”? mà câu “Bạn có muốn ôm một người bạn trai không?” thì cháu trả lời là “không”?

- Dạ, vì đơn giản cháu nghĩ ôm một người bạn gái thì cũng không sao nhưng ôm một người bạn trai là mình thích bạn đó, nên cháu chọn vậy...

Hàng loạt các câu hỏi ở bài test, nó phải giải thích hết với cô Kim Chi.

- Được rồi, thế sao cháu lại luôn muốn chụp được những bức ảnh của những cô gái đẹp?

- Hi, vì cháu thích người đẹp thôi ạ. Mà người cháu chụp toàn là những người có dáng rất đẹp và thời trang của họ cũng rất đẳng cấp ạ.

- Thế nhìn thấy một bạn nam đẹp trai cháu có muốn chụp hình họ không?

- Dạ, có chứ ạ, nếu họ có phong cách ăn mặc mà cháu thích. - Nó trả lời tất cả những gì nó nghĩ.

- Cháu nghĩ thế nào về việc thương một bạn nữ nào đó?
- Cháu vẫn thường làm vậy với bạn của cháu.
- Tại sao? Cháu không sợ mọi người bảo cháu đồng tính sao?
- Dạ, không ạ, vì cháu quý mấy bạn đó thôi, giống như chị em ý ạ.

...

- Được rồi, cháu ra ngoài ngồi đợi cô, cô tổng hợp lại rồi báo cho cháu kết quả nhé.
- Dạ... mà cô ơi, cháu có phải đồng tính không ạ?
- Cháu cứ ra ngoài ngồi đợi cô đi, một lúc là có kết quả ngay thôi.
- Dạ...

Nó đi ra ngoài với khuôn mặt bắt đầu lo lắng trở lại.

- Quỳnh Anh, sao rồi? - Vừa thấy nó ra thì Khánh Phương lại hỏi.
- Cô hỏi hết mọi thứ, cô bảo ra đợi kết quả.
- Thôi, không sao đâu, xong rồi mà, dù kết quả thế nào cũng chấp nhận nhé.
- Hì, ừ, biết sao được...

...

Khánh Phương và nó đang rất tò mò muốn biết kết quả như thế nào, hôm nay, nó sẽ biết chính xác giới tính của nó là gì. Nó có phải đồng tính không? Thực sự trong thâm tâm nó nghĩ nó là con gái, nó mong kết quả là như vậy.

Năm phút sau.

- Quỳnh Anh vào đây đi cháu. - Cô Kim Chi gọi nó.
- Dạ vâng. - Nó vội vàng chạy vào.
- Ngồi đi cháu.
- Cô ơi, cháu có phải đồng tính không ạ? - Nó vội vàng hỏi cô Kim Chi.
- Quỳnh Anh này, nếu như cháu là les thì cháu sẽ như thế nào?
- Cháu là đồng tính ạ?
- Không, cô bảo nếu mà.
- Dạ, cháu vẫn sống là cháu thôi ạ, nhưng... - Nó trả lời với vẻ mặt rất lo lắng.
- Nhưng sao, cháu cứ nói đi.
- Dạ, cháu sẽ không biết nói với bố mẹ như thế nào ạ? Nếu bố mẹ biết chắc bố mẹ sẽ buồn lắm ạ.
- Ừ, thế cháu có dám công khai với bạn bè không?
- Dạ, chắc là cháu có ạ, vì cháu cũng đã quen với cái nhìn của bạn bè ở lớp về cháu như một người đồng tính rồi ạ.
- Ừ, rất tốt, cô hi vọng tất cả các bạn có giới tính thứ ba sẽ có thể sống đúng với mình và xã hội sẽ hòa đồng với các bạn đó.
- Dạ, thế là cháu...

Nghe cô Kim Chi nói vậy, nó òa khóc.

- Sao cháu khóc? Cười lên nào cô bé, kết quả của cháu đây.

Cầm trên tay tờ kết quả, nó mở ra đọc, nó không tin vào mắt mình khi nhìn thấy dòng chữ: “Đặng Quỳnh Anh: Nữ 100%”

- Cô ơi, nhưng...

- Tất cả những hành động của cháu mà mọi người cho rằng cháu có vấn đề về giới tính thì đều là những thú vui, sở thích cá nhân của cháu chứ nó không liên quan gì tới giới tính.

- Dạ, cháu cảm ơn cô. Ơn trời, cháu là con gái, cảm ơn cô ạ. - Nó cười trong nước mắt vì quá sung sướng, hạnh phúc vì mọi thắc mắc của nó đã có câu trả lời.

Nó gật đầu cảm ơn cô mấy lần, rồi chạy ra ngoài với Khánh Phương. Vừa chạy ra ngoài, nó ôm lấy Khánh Phương và nói như hét lên:

- Cậu ơi, tớ không phải đồng tính. Tớ là con gái.

Chương 8: Anh xin lỗi

Khánh Phương nghe hết câu nói của nó, Khánh Phương thấy quá bất ngờ, thấy vui, hạnh phúc vô cùng. Nó ôm Khánh Phương một lúc thì nó nhớ ra mình đang ôm Khánh Phương, thế là vội vàng bỏ tay ra, mặt đỏ ửng lên vì ngại. Khánh Phương cũng bỏ tay ra rồi cười với nó.

- Không sao, mình là bạn mà. Thôi, mình vào cảm ơn cô đã, rồi chúng ta đi ăn mừng nhé!

- Ủ, hi.

Vào cảm ơn cô xong, hai đứa đi về, vừa đi mà nó miệng nó vẫn cười toe toét. Đang đi thì Khánh Phương quay ra hỏi nó:

- Quỳnh Anh, tớ vẫn thắc mắc về mấy chuyện trước ý.

- Có gì đâu, đơn giản tớ là con gái.

- Cậu là con gái thì tốt rồi.

- Sao cơ? - Nó nhìn Khánh Phương tỏ ý dò hỏi.

- À, thì... cậu không phải đồng tính. Thôi, đi nhanh ra mấy cái quán đằng trước ăn mừng đi. - Khánh Phương chỉ tay về mấy cái quán trước mặt.

- Ok, hôm nay tớ sẽ khao.

- Hôm nay bắt tớ cũng không trả.

Thế là nó và Khánh Phương đi vào quán chè, rồi đi ăn đủ thứ. Ăn mừng vì từ giờ, nó không phải suy nghĩ về giới tính của nó và nhân tiện ăn mừng cho kì thi thành công của cả hai đứa. Khánh Phương và nó đều thấy rất vui. Người vui hơn ai hết là nó. Từ giờ, nó sẽ chỉ cười thôi, sẽ không thấy tổn thương vì những lời trêu chọc của bạn bè nữa và không có lý do gì để bị ai xa lánh. Nó sẽ vẫn là nó, sẽ sống như những gì nó đã sống. Nó thầm cảm ơn ông trời đã cho nó một người bạn tốt, luôn bên cạnh nó.

Tự dưng nụ cười của nó khép lại khi nó nghĩ tới lý do mà tình yêu hơn hai năm của nó tan vỡ chính là vì cái giới tính không có thật của nó, vì cái suy nghĩ vội vàng và sai lầm của ai kia. Lâu lắm rồi, hôm nay, nó lại thấy đau thế. Tối nay, nó lại muốn đi dạo. Mười chín giờ, nó khoác ba lô, đeo tai nghe, nghe nhạc, bước xuống phố. Thành phố giờ này đã lên đèn... Đi bộ hai tiếng đồng hồ, nó cứ đi mà không thể đếm nó đã đi được bao nhiêu con phố. Những con phố quen thuộc nhưng từ lâu đã xa lạ với nó. Nước mắt nó lại rơi, rơi từ khi nào chính nó cũng không biết, có phải do nó đang nghe những bài hát cảm xúc mà như vậy hay nó thấy chạnh lòng khi thấy những đôi khác nắm tay nhau đi dạo bên cạnh nó, hay vì một ai đó vẫn hiện hữu sâu thẳm trong trái tim nó. Nó thấy đau. Bước từng bước về phòng, nó chìm trong giấc ngủ để ngừng lại mọi suy nghĩ.

...

Bắt đầu một tuần mới, nó và Khánh Phương đi học với một tâm trạng vui vẻ. Suốt quãng đường tới trường, cả hai nói chuyện cười đùa, khiến ai đi qua cũng nghĩ rằng hai đứa là một đôi. Bây giờ, việc nó và Khánh

Phương đi tới lớp cùng nhau đã là một điều quen thuộc với cả lớp. Một bạn nữ từ trước đã cho rằng nó có vấn đề về giới tính nên cũng không thấy lo ngại trước việc nó đi cùng Khánh Phương. Bất chợt, trong lớp học, nó nhìn thấy ánh mắt ai đó đang nhìn nó. Nó vội vàng lảng tránh vì không muốn nhìn vào ánh mắt đó. Nó sợ trái tim nó lại yếu mềm, lại tổn thương.

Lúc tan học, nó và Khánh Phương vẫn đợi nhau đi về cùng, đang đi thì nó quay sang hỏi Khánh Phương:

- Phương này có vài điều tớ muốn hỏi cậu, hi.
- Sao thế? Cậu cứ hỏi đi.
- Thực tình thì tớ thấy lạ lắm.
- Lạ gì thì cứ nói xem sao.
- Ủ, nhưng cậu phải trả lời thật nhé!
- Ủ, xem chuyện gì nào, hỏi nhanh. - Khánh Phương thắc mắc không biết nó muốn hỏi gì.
- Cậu vừa đẹp trai, học cũng được, nhiều con gái theo đuổi. Sao tớ thấy cậu không chơi với ai cả ngoài tớ?
- Còn gì nữa không?
- Mà có rất nhiều xóm trọ ở gần trường, sao cậu không thuê mà lại chui vào cái khu xa xôi này?
- Cậu cũng vậy mà. - Như lảng tránh câu hỏi của nó, Khánh Phương hỏi lại nó.
- Hi, vì ở đây rẻ tiền thì tớ thuê, còn cậu thì khác.
- Khác gì, tớ mới chuyển đến khu này cho yên tĩnh, tớ có bạn thân nhưng cậu không biết thôi, không ai ở khu này.
- Vậy à. Thật không đấy? Tớ nghi ngờ đó nha. - Nó nhìn Khánh Phương rồi nói.
- Thật mà, cậu không tin thì kệ.
- Hi, đùa thôi.
- Thế còn gì thắc mắc không tớ giải đáp cho nào không tối lại mất ngủ. - Khánh Phương chọc nó.
- Xí, còn lâu nhá... Mà cậu có người yêu chưa?
- Cậu hỏi làm gì?
- Để biết ...
- Đoán xem, tớ đẹp trai thế này thì có người yêu chưa?
- Ờo, ghê không, biết cậu nhiều fan rồi.
- Hi. Hay là cậu đang... - Khánh Phương lại trêu nó.
- Thích cậu á?
- Đấy là cậu nói nhá.
- Tớ thích cậu cũng là điều bình thường mà. Cậu vừa đẹp trai lại cũng tốt nữa mà. - Nó lè lưỡi một cái, rồi cười với vẻ rất đắc ý.
- Cậu được lắm...
- Xí...

Hai đứa cứ vừa đi vừa nói chuyện suốt như thế đấy.

...

Một tháng, rồi hai tháng trôi đi. Tình cảm bạn bè thân thiết của hai đứa ngày càng lớn dần lên và mấy fan của bạn Khánh Phương lại bắt đầu lên tiếng.

Như mọi ngày, nó và Khánh Phương vừa tới lớp thì nó đã nghe thấy có tiếng to nhỏ gì đó. Nó nghe thấy lại là chủ đề tình yêu và giới tính của nó nhưng giờ thì mấy cái đó không là gì với nó nữa, vì mọi thứ đó đều không phải sự thật. Nó chỉ cần biết điều đó là được. Thấy các bạn bắt đầu nói quá về nó, Khánh Phương không thể giữ bình tĩnh nữa. Khánh Phương đứng bật dậy muốn cho cả lớp biết sự thật rằng nó không phải như mọi người nghĩ và đừng làm như thế với nó nữa nhưng lại bị nó ngăn cản lại. Nó không muốn nói cho ai biết cả. Ngay lúc đó, có tiếng một người nói lên:

- Các bạn có thể thôi nói về Quỳnh Anh không? Suốt ngày đi soi mói chuyện người khác thế.

Cả lớp giật mình, im lặng, đổ dồn mọi con mắt vào người đó, không ai khác là hắn. Một bạn nữ lên tiếng:

- Cậu bị hâm à? Liên quan gì tới cậu.

- Yêu phải đồng tính vẫn cay à mà giờ nổi khùng vậy? - Bạn thứ hai tiếp lời.

Thấy mấy người lời qua tiếng lại nói về nó, nó không muốn nghe nữa, nó bỏ đi ra ngoài. Vừa bước ngang qua hắn thì nó bị một bàn tay kéo lại, nó đứng lại, không nói gì chỉ nhìn hắn.

- Anh xin lỗi! - Mặt hắn đầy tội lỗi nhìn nó.

Nó im lặng, nhìn hắn, mắt nó bắt đầu đỏ lên, những giọt nước mắt chuẩn bị rơi xuống thì một bàn tay khác lôi nó đi ra khỏi lớp. Khánh Phương không muốn nhìn thấy giọt nước mắt nào của nó rơi trước mặt mọi người. Đưa nó ra khỏi lớp, ra khỏi ánh mắt của cả lớp, khỏi bàn tay của hắn. Lôi nó ra một góc khuôn viên của trường, Khánh Phương buông tay nó ra rồi nói:

- Giờ cậu muốn khóc thì khóc đi.

Sau câu nói của Khánh Phương, nó vỡ òa ra khóc. Lại một lần nữa, nó khóc trước mặt Khánh Phương. Lần này, nó không khóc vì những lời bạn bè nói mà nó khóc vì phát hiện ra sự thật rằng nó chưa bao giờ quên hắn.

- Cậu vẫn còn yêu Minh à?

Nó cứ khóc thôi, thấy nó khóc nên Khánh Phương không hỏi nó nữa. Khi có tiếng trống vào lớp, thì nó cũng thôi khóc và hai người đi vào lớp. Nó có thể yếu đuối trước gia đình, trước Khánh Phương và hắn nữa nhưng không bao giờ tỏ ra yếu đuối trước mặt các bạn ở lớp. Nó cảm thấy những người đó không đáng.

Bốn tiết học qua đi, nó im lặng và cả lớp cũng bớt những lời bàn tán về nó, sau câu nói của Minh. Tan học, Khánh Phương cứ lặng lẽ đi cùng nó, biết tâm trạng lúc này của nó không tốt nên Khánh Phương cũng không hỏi gì, không nói gì hết. Có một người từ lúc tan học đi sau nó và Khánh Phương, hắn không ngờ Khánh Phương và nó hàng ngày đi học cùng nhau một đoạn đường dài như vậy. Trước đây, hắn cứ ngỡ cả hai chơi với nhau thì đợi nhau ở cổng trường rồi vào nhưng không phải vậy. Đợi nó rẽ vào ngõ còn Khánh Phương đi về hướng nhà Khánh Phương thì hắn bước đi nhanh, đuổi kịp nó, một lần nữa, kéo tay nó lại. Nó giật mình, vừa quay lại, nó không ngờ người trước mắt nó là hắn.

- Em...

- Bỏ tay ra. - Nó nói lạnh lùng một câu.

- Em có thể nói chuyện với anh được không?

- Không! Anh về đi.

- Anh xin em đấy. - Hắn hét lên trước mặt nó như van nài nó cho hắn một cơ hội.

- Xin lỗi, em đồng tính. - Nói dứt lời, nó quay đi và bước tiếp.

Câu nói của nó như nhát dao đâm vào trái tim hắn vậy. Hắn thấy đau đớn, lúc này đây hắn chỉ muốn ôm nó vào lòng, nói hết cho nó biết nỗi nhung nhớ cũng như đau đớn của hắn như thế nào. Nhưng những điều hắn muốn hắn không thể làm vì nó quá lạnh lùng, phũ phàng với hắn.

- Anh xin lỗi, anh không thể quên em.

Mặc kệ hấn, nó vẫn bước đi trong nước mắt. Nó đau nhưng lý trí của nó nhắc nó không được đứng lại, thế là đôi chân nó cứ bước về thôi. Hấn cảm thấy hối hận vô cùng vì thấy mình quá ngu ngốc. Tại sao phút suy nghĩ đó lại dẫn đến quyết định của hấn như thế, hấn biết nó hận hấn và có lẽ không thể nào thay đổi được nhưng trái tim hấn vẫn để hấn hi vọng vào nó vì trái tim hấn không thể quên nó.

4. Chương 09 - 10

Chương 9: Lý trí, con tim, định mệnh

Nó vẫn dùng lý trí sắt đá của mình để điều khiển con tim. Ngày hôm qua, dù có chuyện gì xảy ra thì hôm nay, nó vẫn có thể mang bộ mặt như chưa có gì xảy ra. Mọi người ai cũng nghĩ nó mạnh mẽ, không cảm xúc nữa nhưng chỉ có một người hiểu nó, biết bên trong nó buồn thế nào. Ngược lại với nó, hấn dùng trái tim để điều khiển lý trí. Chưa bao giờ, hấn có cảm giác bất an như lúc này, cảm giác nó thuộc về ai khác làm hấn sợ. Chạy theo con tim mạch bảo, hấn bắt đầu nhấn tin cho nó hàng ngày, những tin nhắn không có hồi âm nhưng hấn vẫn nhấn, nhấn như thể ngày hai đứa còn yêu nhau, quan tâm nó hàng ngày nhưng lý trí sắt đá của nó không cho nó nhấn lại. Đọc những tin nhắn của hấn, làm nó đau, nó không muốn đọc những tin nhắn đó nữa. Nó nghĩ: Cứ để mọi thứ như vậy sẽ tốt hơn, sao lại quay lại khơi lại nỗi đau của nó làm gì?

Nhưng, nó lại muốn nhận được tin nhắn mỗi ngày để biết hấn vẫn bình yên.

Một tuần, hai tuần trôi qua, hấn vẫn làm vậy với nó. Chuẩn bị một mùa thi kết thúc, năm học mới lại đến, nó sợ hấn cứ làm vậy thì nó sẽ lại suy nghĩ mà không tập trung học được và nó quyết định hồi âm tin nhắn cho hấn: “Anh hãy dừng lại, chúng ta chẳng là gì của nhau nữa.” Nhận được tin nhắn của nó, hấn sung sướng vô cùng, hấn cứ nghĩ nó sẽ không để ý tới tin nhắn của hấn nữa. Hấn vội nhắn lại cho nó: “Anh biết, không gì thay đổi được em nhưng anh làm theo trái tim anh thôi.”

“Xin anh đấy, cho em bình yên đi.”

“Anh xin lỗi giờ thì anh không thể.” Bây giờ, dù nó có nói gì, hấn vẫn quyết tâm thay đổi nó, biết là rất khó nhưng hấn vẫn hi vọng.

“Thôi được rồi, hãy dừng lại ở kì thi này, em sẽ nói chuyện với anh sau khi kết thúc kì thi.”

“Em hứa nhé.” Ôm điện thoại, hấn chờ đợi ngày có thể gặp nó, nói cho nó biết hết suy nghĩ của hấn. Mặc dù hàng ngày hấn vẫn gặp nó nhưng chỉ có thể nhìn nó từ xa mà không khi nào hấn có cơ hội nói chuyện với nó.

...

Kì thi quan trọng hơn tất cả các kì thi nên ai cũng tập trung vào học, nó và Khánh Phương cũng vậy, gạt bỏ đi mọi thứ và chỉ tập trung vào học thôi.

Ngày thi đầu tiên cả nó và Khánh Phương thi khá tốt. Khánh Phương và nó vẫn đi chung một con đường về nhà, trong lúc đi về, chủ đề của hai đứa bây giờ là bài thi. Đang bàn luận thì Khánh Phương có điện thoại, Khánh Phương rút trong túi ra là một cái điện thoại khác mọi ngày, điện thoại rất sành điệu, rồi đi ra một góc đường cách nó một, hai mét rồi mới nghe. Nó không biết Khánh Phương nói chuyện gì, với ai, nó đoán Khánh Phương nói chuyện với mẹ. Thấp thoáng nó nghe thấy Khánh Phương trả lời: “Dạ, con đang bắt đầu thi rồi. Dạ vâng, con và cô ấy vẫn rất tốt.”

Khoảng hai phút sau, Khánh Phương quay lại chỗ nó, nó đã vội hỏi:

- Mẹ cậu gọi à?
- Ừ, hi. Mẹ tớ hỏi mấy cái ý mà.
- Mà này, điện thoại mới nha.

- Không phải, tớ có hai cái. - Khánh Phương rút trong túi ra một cái mà mọi ngày nó vẫn thấy Khánh Phương dùng.
- Eo. Giờ mới biết cậu đại gia đấy.
- Đại gia gì... Thôi, về nhanh nào.
- Cơ mà... con và cô ấy vẫn tốt, hóa ra Khánh Phương nhà ta đã có bồ, giấu kỹ ghê... - Nó nói chọc Khánh Phương.
- Ô, không phải, bồ gì chứ?
- Xí... không phải giấu, cũng bình thường mà.
- Không phải là không phải mà. - Khánh Phương nói như bực với nó.
- Ờ, ờ... Không phải. - Nó gật gật cho Khánh Phương đỡ giận.

Khánh Phương vừa đi vừa lẩm bẩm: Đã bảo không phải rồi mà.

Thế là cả hai đứa đi về.

...

Ba tuần kết thúc kì thi, hôm nay, chính thức nó được nghỉ hè, được về với bố mẹ. Mãi tập trung thi quá, nó cũng quên luôn lời hứa với hấn, nó tính là ở lại thêm hai hôm, nghỉ ngơi rồi về quê, nó có thể quên còn hấn thì không thể quên. Chiều, hấn gọi điện cho nó, nhắc nó về lời hứa. Lúc này, nó mới nhớ, hấn hẹn nó tối gặp mặt nói chuyện. Thế là tối nó đến chỗ hẹn, hấn đã đợi nó ở đó sẵn rồi. Đến đó, nó không nói gì chỉ nghe hấn nói. Hấn nói toàn bộ những suy nghĩ của mình, hấn nói hấn còn yêu nó. Hấn luôn quan sát nó mỗi ngày. Hấn thấy hối hận vì suy nghĩ của hấn ngày đó. Hấn sợ nó yêu ai khác, hấn xin nó tha thứ cho hấn, cho hấn một cơ hội. Nó ngồi im lặng nghe hấn nói. Lần này, nó gắng không khóc, gắng ngăn không cho những giọt nước mắt rơi xuống, cho tới khi, hấn im lặng thì nó chỉ lạnh lùng nói một câu:

- Em mệt rồi, em cần suy nghĩ. Ngày mai, mười chín giờ, hẹn nhau ở chỗ cũ, một tiếng sau thấy em không đến thì anh đi về nhé.

Nói xong, nó đứng dậy đi về, không để hấn kịp nói lời nào nữa.

...

Từ hôm nay, nó được ngủ sớm và không phải lo học hành nữa. Thế là quãng đời sinh viên năm ba kết thúc, một năm nữa thôi là nó có thể thực hiện được ước mơ của nó rồi. Cũng hai tháng nay rồi, nó chưa về nhà, nó nhớ nhà. Chỉ cần nghĩ rằng hai ngày nữa, nó có mặt ở nhà là nó đã thấy vui, lại được ăn những món ăn do mẹ nấu và nó lại được xuống bếp nấu những món ăn cho cả nhà, nhưng trước khi về, nó phải giải quyết xong mọi chuyện với hấn, hoặc là chấm dứt, hoặc là sẽ suy nghĩ về những gì hấn nói. Đang mãi suy nghĩ thì có tiếng nhạc vang lên:

Giọt nước mắt hay tiếng mưa, nhẹ lặn trên má em thật buồn.

Giờ em đã cất bước, em sẽ bên...

Nó lấy điện thoại, nhìn lên thì ra là Khánh Phương gọi.

- Tớ đây Phương.
- Ủ, cậu đang làm gì đó?
- Tớ chuẩn bị ngủ thôi.
- Sặc, giờ mới chín giờ mà. Cậu ngủ gì mà sớm thế?
- Ủ, hi, tớ ngủ bù mấy hôm trước.
- Bao giờ cậu về quê thế?
- Tớ ngày kia về, có gì à?

- Mai đi chơi nhá, chia tay trước khi nghỉ hè chứ.
- Ok, thế chiều mai nhé.
- Sáng đi không được à?
- Không, sáng phải ngủ chứ, cứ mấy hôm được ngủ bù lại bị cậu gọi, mai cấm gọi nhá.
- Hì, vâng, biết rồi thưa cô.
- Hì, thế nha, tớ ngủ đây, cậu ngủ sớm đi, chúc cậu ngủ ngon.
- Ủ, cậu ngủ ngon.

Thế là nó lăn ra ngủ đến sáng. Hôm nay, nó ngủ nướng đến chín giờ mới dậy. Nó dậy chuẩn bị mọi thứ để mai về với bố mẹ. Chiều nó đang ngủ thì bị thằng bạn thân của nó gọi điện thoại dậy. Chiều nay, nó và Khánh Phương đi tổng kết một năm học đầy thành công của cả hai. Nó và Khánh Phương đi khắp các phố, lượn lờ cả chiều. Không hiểu sao, từng con phố nó đi qua, đâu đó, nó đều thấy hình bóng của ai đó, bao nhiêu kỷ niệm ùa về trong tâm trí nó. Đi chán rồi, hai đứa dừng lại ở một quán ven đường, ăn uống, chém gió, nó chợt nhìn vào đồng hồ và nhớ ra cuộc hẹn với hân, và nó cần đến:

- Khánh Phương ơi, mười tám giờ ba mươi phút rồi, tớ phải về đây.
- Về làm gì? Tớ còn chưa đưa cậu đi tới nơi này mà.
- Nơi nào để sau nhé, tớ có cuộc hẹn với Minh rồi.
- Vậy à, còn tớ thì sao?
- Sao thế?
- À, không có gì! - Khánh Phương như đang muốn nói với nó điều gì đó nhưng không dám nói.
- Cậu về luôn không? - Nó đứng dậy và rủ Khánh Phương về.
- Thôi, cậu đi đi, tớ muốn đi dạo thêm tí nữa.
- Tớ về trước nha.
- Ủ!

Nhìn thấy nụ cười của nó khi nhắc đến cuộc hẹn với Minh là Khánh Phương biết chuyện gì xảy ra rồi, có nỗi buồn hiện lên khuôn mặt Khánh Phương.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. Nó vừa bước xuống đường để sang đường thì giật mình nghe tiếng Khánh Phương gọi lớn:

- Quỳnh Anh, tớ có chuyện này muốn nói với cậu.

Sau câu nói của Khánh Phương nó quay mặt lại, nhìn về phía Khánh Phương. Một giây, hai giây...

Rầm... kết... tiếng phanh gấp của chiếc ô tô.

Một cái ô tô đi đằng sau nó không kịp dừng lại trước phản ứng dừng lại của nó thế là...

- Quỳnh Anh! - Khánh Phương vừa chạy, vừa hét lên gọi tên nó. Nó đã bị xe tông vào người, mặc dù xe phanh nhưng vẫn đụng vào nó.

Những người đi đường đỗ xe lại, chạy lại chỗ nó, cùng Khánh Phương đỡ nó dậy.

- Cô gái... cô gái... cô có sao không?
 - Bằng bó để cầm máu cho cô ấy đi...
 - Ai gọi cấp cứu đi. - Tiếng láo nháo của người đi đường.
- Nó đã ngất và người nó thì dính đầy máu.
- Gọi cấp cứu đi...

- Cậu tỉnh lại đi, Quỳnh Anh. - Khánh Phương ôm nó trong tay và gắng bằng vết thương ở người nó đang chảy máu quá nhiều.

Khánh Phương vừa khóc, vừa gọi nó. Ba phút sau, có xe cấp cứu đến, Khánh Phương bế nó lên xe cấp cứu, rồi vội vàng hỏi bác sĩ:

- Bác sĩ ơi, bạn em có sao không?

Khánh Phương lúc này vô cùng lo lắng cho nó, không còn chút bình tĩnh nào, cứ rối rít hỏi bác sĩ. Khánh Phương sợ nó xảy ra chuyện gì đó không hay thì tất cả là tại Khánh Phương. Ba phút sau xe cứu thương tới bệnh viện. Bác sĩ và y tá đưa nó vào phòng cấp cứu.

- Ai là người nhà bệnh nhân? Đi làm thủ tục nhập viện. - Tiếng bác sĩ nói vội vàng trước khi đưa nó vào phòng cấp cứu.

- Em là bạn cô gái này. - Khánh Phương nói với cô y tá ở ngoài.

- Thôi cậu ở đây đi, tôi đi làm thủ tục cho, đưa cho tôi giấy tờ của cô gái. - Người lái chiếc xe gây tai nạn cho nó cũng đi vào cùng và nói.

- Vâng, đây thưa chú. - Khánh Phương lôi đồng giấy tờ trong túi xách của nó ra, đồng giấy tờ rơi vương vãi xuống nền.

- Cậu bình tĩnh đi, cầu trời cho cô gái không sao. Tôi đã mang tội lớn với cô gái. - Người lái xe vừa nói, vừa nhặt đồng giấy tờ lên, những giọt mồ hôi cũng vã trên mặt người lái xe bởi nhìn thấy nó như vậy không ai là không lo lắng.

- Tôi đi đây, tôi đi rồi về ngay, có gì báo cho tôi. - Người lái xe hốt hải chạy đi.

- Vâng.

Nói dứt lời, Khánh Phương ngồi sụp xuống, Khánh Phương nghĩ tại mình mà Quỳnh Anh mới bị vậy. Khánh Phương không nghĩ được gì ngoài cầu nguyện cho nó bình an, cầu cho nó tỉnh lại.

- Ai là người nhà bệnh nhân? - Bác sĩ vội vàng đi từ phòng cấp cứu ra và hỏi.

- Dạ, em. Bác sĩ ơi, bạn em sao rồi ạ? - Khánh Phương đứng bật dậy, chạy tới chỗ bác sĩ.

- Cậu nhóm máu gì?

- Dạ, em nhóm máu A ạ.

- Tốt, cậu cùng nhóm máu, đi xuống phòng thử máu, chuẩn bị truyền máu cho bệnh nhân.

- Dạ, dạ. - Khánh Phương vội vàng đi theo một cô y tá từ trong phòng cấp cứu xuống phòng thử máu.

Năm phút sau, Khánh Phương được đưa tới phòng cấp cứu, truyền máu trực tiếp cho nó. Nhìn thấy nó nằm bất động băng bó đầy người, Khánh Phương không thể ngăn cho nước mắt mình không rơi. Mặc dù là con trai nhưng trước hoàn cảnh này Khánh Phương không thể kìm lòng được. Truyền máu xong, Khánh Phương nhìn thấy nụ cười nở trên môi bác sĩ và y tá, Khánh Phương hỏi bác sĩ:

- Bạn em sao rồi bác sĩ?

- Cô gái tốt rồi, đã qua cơn nguy kịch. Đưa bệnh nhân tới phòng hồi sức. - Bác sĩ nói với Khánh Phương và cô y tá.

Nghe bác sĩ nói xong, Khánh Phương mừng ra mặt, nụ cười đã xuất hiện trên môi Khánh Phương.

- Cảm ơn bác sĩ ạ. Em rất cảm ơn bác sĩ.

- Mà, cậu là gì với cô gái? Anh trai cô gái này à?

- Dạ không, thưa bác sĩ, em là bạn học cùng lớp.

- Vậy à, rất may cho cô gái đã được đưa tới bệnh viện sớm và tìm được nhóm máu hợp nhanh chóng nên cô gái mới qua cơn nguy kịch được.

- Dạ, cảm ơn bác sĩ đã cứu giúp ạ.
- Thôi, cậu nghỉ ngơi và báo cho người nhà cô gái đi.
- Dạ vâng.

Cho tới khi bác sĩ nhắc tới người nhà thì Khánh Phương mới nhớ ra gọi điện cho người nhà. Lôi điện thoại ra, người đầu tiên Khánh Phương gọi là mẹ Khánh Phương.

- A lô mẹ à!
- Ủ, sao hai đứa lâu về vậy con?
- Dạ, con và cô ấy đang trong bệnh viện.
- Hả, hai đứa vào đó làm gì?
- Quỳnh Anh bị tai nạn, con vừa truyền máu cho Quỳnh Anh xong, giờ đã qua cơn nguy kịch rồi ạ.

Tút tut...

- Mẹ... a lô... mẹ ơi! - Khánh Phương vừa nói dứt lời thì điện thoại của mẹ Khánh Phương tắt máy, Khánh Phương vội vàng bấm gọi lại ẹ.
- A lô, mẹ có sao không ạ? - Khánh Phương nghe thấy tiếng mẹ lạc giọng nên vội hỏi.
- À, mẹ không sao.
- Quỳnh Anh giờ ổn rồi ạ. Mẹ đừng lo quá, khi nào về nhà, con sẽ kể chi tiết ạ.
- Hai đứa đang ở bệnh viện nào?
- Bệnh viện A ạ...
- Mẹ sẽ tới ngay.

...

Hôm nay, Khánh Phương định đưa Quỳnh Anh về nhà, một phần, để nói cho nó biết hoàn cảnh thật của Khánh Phương và cho nó biết tình cảm của Khánh Phương dành cho nó. Và rất nhiều chuyện đằng sau mối quan hệ bạn bè giữa nó và Khánh Phương mà nó không hề biết...

Chương 10: Quỳnh Anh nằm viện (Mối quan hệ bí ẩn giữa mẹ Khánh Phương và nó)

Minh vẫn đợi nó đúng địa điểm ngày còn yêu nhau hai đứa vẫn thường hẹn nhau ở đó. Hắn chờ mãi mà không thấy nó xuất hiện. Hắn thấy nóng ruột, rồi nhìn vào đồng hồ tự dưng thấy đồng hồ chết, không chạy nữa. Hắn lại lôi điện thoại ra xem giờ. Cũng đã hơn bảy giờ rồi, hắn nhớ tới lời nó nói rằng nếu một tiếng mà không thấy nó tới thì đi về, cố đợi nó tới tám giờ mà cũng không thấy nó xuất hiện. Hắn bắt đầu lo lắng, bất chợt hắn nghĩ xui: Đồng hồ mới thay pin sao mà chết được hay nó có chuyện gì xảy ra.

Đây là chiếc đồng hồ đôi năm đó hắn mua tặng nó. Hắn vội vàng bấm số của nó, rồi ấn nút gọi. Hắn gọi một cuộc, hai cuộc... đều không thấy nó bắt máy. Ban đầu hắn nghĩ nó không muốn nói chuyện với hắn. Lòng hắn cồn cào không yên. Hắn gọi tiếp, thông thường nếu hắn gọi tới cuộc thứ năm, nó sẽ tắt máy hoặc sẽ bắt máy nhưng lần này hắn gọi tới cuộc thứ mười cũng không thấy đâu. Ý nghĩ nó bị làm sao lại tới, hắn vội lao xe như điên rời khỏi chỗ hẹn, về xóm trọ của nó. Hắn hỏi bác chủ nhà thì biết nó đi chơi với Phương. Hắn gọi điện cho Khánh Phương cũng không thấy bắt máy. Hắn bắt đầu chuyển từ lo lắng sang tuyệt vọng. Hắn tự cho rằng hắn đã hết cơ hội và hắn lang thang khắp phố như một kẻ không hồn. Đi qua một con phố, hắn thấy lòng đường có một chòm đầy máu, hắn nghĩ: Chắc ai đó bị tai nạn, giá như là mình thì giờ này mình chẳng phải suy nghĩ gì và không đau đớn thế này.

...

Nói chuyện với mẹ xong, Khánh Phương mới nhớ đến cuộc hẹn của Minh và nó. Lôi điện thoại trong túi xách của nó ra, Khánh Phương thấy mười cuộc gọi nhỡ của Minh và rất nhiều tin nhắn. Khánh Phương liền lấy máy của nó gọi cho Minh.

Hắn vẫn thẫn thờ bước đi trên con phố, thấy chuông điện thoại hắn cầm lên, thấy là số nó. Hắn mừng như tỉnh sau cơn mơ, vội bấm nghe nhưng tiếng ở đầu dây bên kia không phải nó mà là người khác. Một người con trai, nụ cười trên môi hắn lại tắt.

- Tớ là Phương đây.

- Ủ! Quỳnh Anh đâu? Sao cậu lại cầm máy của Quỳnh Anh?

- Tớ và Quỳnh Anh đang ở bệnh viện, Quỳnh Anh bị tai nạn lúc chuẩn bị ra gặp cậu.

Hắn như chết lặng sau khi nghe Khánh Phương nói, cầm cái điện thoại mà tay hắn run.

- Cậu nói gì? Quỳnh Anh có sao không? Bây giờ Quỳnh Anh đang ở đâu? - Hắn hỏi Khánh Phương một cách điên cuồng.

- Quỳnh Anh giờ đã qua cơn nguy kịch.

Không để Khánh Phương nói hết câu, hắn đã hét lên trong điện thoại.

- Nói đi, bệnh viện nào?

- Bệnh viện A...

Nghe xong, hắn tắt máy, định hình hướng đi, hắn chạy đi như điên loạn về hướng bệnh viện, bệnh viện cách hắn chỉ vài trăm mét. Giờ trong đầu hắn chỉ biết tới nó, muốn nhìn thấy nó không sao.

Tới bệnh viện, hắn chạy tới chỗ làm thủ tục hỏi xem nó nằm phòng nào, không đợi người ta tìm xem nó nằm ở đâu, hắn đã chạy đi, hắn nghĩ nó ở phòng cấp cứu. Gặp bác sĩ nào hắn cũng hỏi, cuối cùng, hắn cũng biết nó ở đâu nhưng lúc này hắn không được vào thăm nó vì nó vừa qua cơn nguy kịch, đang cần hồi sức. Đứng ngoài nhìn nó qua ô cửa kính, hắn thấy mình vô dụng, bất lực, sao không bảo vệ nó, hắn lại nghĩ: Ông trời sao không để người nằm đấy là hắn mà lại là nó. Đứng một lúc thì Khánh Phương và mẹ Khánh Phương tới chỗ hắn.

- Cậu tới lúc nào đấy?

- Ủ, tớ vừa tới.

- Cháu chào cô ạ, đây là... - Hắn chào người phụ nữ trước mặt.

- Ủ, chào cháu.

- Đây là mẹ tớ.

- Mẹ cậu, sao lại... - Hắn đang thắc mắc sao mẹ Khánh Phương đến đây.

- Quỳnh Anh thế nào rồi cháu? - Mẹ Khánh Phương hỏi hắn.

- Dạ, Quỳnh Anh đang được hồi sức trong kia thưa cô, cháu cũng không biết Quỳnh Anh thế nào ạ.

- Mẹ và Minh cứ yên tâm đi, bác sĩ vừa bảo con Quỳnh Anh đã qua cơn nguy kịch rồi.

- Làm sao mà yên tâm được khi con bé còn nằm đó. - Mẹ Khánh Phương xùi mắt xuống.

- Không sao đâu mẹ, Quỳnh Anh sẽ ổn thôi. Mà con phải gọi điện cho bố mẹ Quỳnh Anh đã, giờ con mới nhớ. - Khánh Phương vừa nói với mẹ vừa lôi cái điện thoại ra.

- Đừng con ơi, từ từ rồi gọi, giờ gần đêm rồi, gọi ông bà ý lại lo lắng, có gì mẹ sẽ gọi cho, mẹ ở đây chăm sóc nó rồi.

- Vâng. - Khánh Phương trả lời trong thắc mắc.

Trước thái độ của mẹ với nó, hắn thấy thắc mắc. Ngay chính Khánh Phương cũng có nhiều điều chưa lý giải được về mẹ mình. Ngồi một lúc, mẹ Khánh Phương bảo đi hỏi bác sĩ về tình hình của nó.

Sau một tiếng thì ba người được vào thăm nó, ngồi bên giường bệnh, nhìn nó mà hắn thương, hắn đau, hắn rối bởi cảm xúc. Đầu đó có giọt nước mắt rơi một cách kín đáo của một người phụ nữ khi nhìn nó.

...

Mười một giờ đêm, bệnh viện vẫn tấp nập người đi lại, ba người ngồi trông nó, mỗi người một dòng suy nghĩ khác nhau. Khánh Phương thấy cũng đã muộn nên muốn Minh đi về nghỉ ngơi.

- Minh này, cậu về nghỉ đi, tớ và mẹ ở đây trông cho.
- Thôi, cậu và mẹ về nghỉ đi, tớ ở đây cho.
- Tớ thấy cậu mệt rồi, cậu nghỉ đi.
- Tớ không...

Hắn chưa kịp nói hết câu thì mẹ Khánh Phương tiếp lời.

- Phương nói đúng đó cháu, cháu về nghỉ đi, cô và Phương ở đây trông con bé cho, mai cháu lại tới.
- Cháu... vâng, cô và Khánh Phương ở lại, mai cháu lại qua, có tin gì về Quỳnh Anh, cô báo cho cháu biết cô nhé.
- Ủ, được rồi, cháu cứ yên tâm về đi.

Trước lời nói của mẹ Khánh Phương, hắn không thể không nghe theo, sau khi hắn đi về mẹ Khánh Phương hỏi Khánh Phương:

- Cậu ý là thế nào với con bé vậy?
- Dạ, người yêu cũ của Quỳnh Anh ạ.
- Sao hai đứa lại chia tay?
- Chuyện dài lắm mẹ à. Lúc nào con kể cho, Quỳnh Anh phải chịu nhiều tổn thương lắm ạ.
- Khổ thân con bé, giá như...

Khánh Phương nhìn mẹ rất buồn thì phải, có chút gì đó rất kì lạ. Chưa khi nào Khánh Phương thấy sắc mặt mẹ như thế này cả.

- Mẹ ơi, con muốn hỏi mẹ chuyện này.
- Để sau đi con, con đi nghỉ đi, mẹ trông Quỳnh Anh cho.
- Thôi, mẹ nghỉ đi, con trông cho.
- Thế cũng được, mệt thì gọi mẹ trông cho.
- Vâng, có gì con sẽ gọi mẹ.

...

Ngồi bên cạnh nó, Khánh Phương thấy thương nó vô cùng, cái suy nghĩ lỗi do mình cứ vọt vờ trong đầu Khánh Phương, thức trắng đêm trông nó, rất mệt nhưng không muốn mẹ thức giấc.

Năm giờ sáng, bệnh viện đã ồn ào, người qua lại cũng rất nhiều, mẹ Khánh Phương tỉnh dậy vẫn thấy Khánh Phương ngồi bên cạnh giường của nó.

- Sao con không gọi mẹ dậy? Con mệt quá rồi.
- Dạ, con không sao.
- Con đi ăn sáng đi để mẹ trông cho.
- Vâng. Thế con đi ăn tẹo con quay lại.

Sáng nay, nó đã khá hơn và nó đã tỉnh.

Lúc Khánh Phương quay trở lại thì thấy hắn cũng vừa tầm tới. Cả hai đi vào thì thấy mẹ Khánh Phương đang nói chuyện gì đó với bác sĩ, cả hai vào phòng thăm nó, đợi mẹ Khánh Phương vào.

Một lúc sau thì mẹ Khánh Phương đi vào, Khánh Phương hỏi mẹ về tình hình của nó:

- Mẹ ơi, Quỳnh Anh sao rồi ạ?

- Con bé vừa tỉnh rồi, bác sĩ vừa tiêm thuốc, giờ con bé lại ngủ rồi. Ổn trời, con bé không sao.

- Tốt quá rồi ạ.

- Mong cho Quỳnh Anh không sao. - Hấn nói với nụ cười trên môi.

Cả ba người đang ngồi đợi nó tỉnh lại thì bác sĩ vào:

- Người nhà đợi bệnh nhân tỉnh thì ra làm thủ tục xuất viện cho bệnh nhân.

Nghe bác sĩ nói xong, hấn và Khánh Phương trở mắt lên nhìn, ngạc nhiên, không định hình được bác sĩ nói gì nữa, cả hai đang thắc mắc sao có thể cho nó xuất viện trong tình trạng như thế.

- Tình trạng của bệnh nhân không tốt ạ, hôm qua, bác sĩ bảo...

- Không phải, mẹ bảo bác sĩ cho con bé xuất viện. - Mẹ Khánh Phương nói.

- Sao ạ? Là do mẹ đề nghị? - Khánh Phương ngạc nhiên hơn sau khi nghe mẹ nói.

- Cảm ơn bác sĩ, khi nào cháu tỉnh tôi sẽ đi làm thủ tục xuất viện. - Mẹ Khánh Phương nói với bác sĩ.

Hấn và Khánh Phương vẫn ngơ ngàng nhìn bác sĩ đi ra ngoài.

- Quỳnh Anh làm sao mà xuất viện được trong tình trạng như thế này hả mẹ?

- Mẹ sẽ đưa con bé về nhà và mời bác sĩ về chăm sóc riêng cho con bé.

- Cái gì ạ?

Lại thêm một lần nữa cả hai bất ngờ.

- Bác và Quỳnh Anh?

- Nó không hề biết bác, có dịp ta sẽ nói cho các con nghe mọi chuyện, các con cứ làm theo lời ta đi. - Mẹ Khánh Phương biết hấn định hỏi gì nên cắt ngang trả lời luôn.

- Vâng ạ. - Trước lời nói của mẹ Khánh Phương, cả hai không biết nói gì nữa.

Hai tiếng sau, nó tỉnh lại nhưng vẫn chỉ là mở mắt chứ chưa cử động được. Bác sĩ vào nói với nó rằng nó sẽ được chuyển tới nơi khác nằm viện cho yên tĩnh, nó trong trạng thái chỉ biết gật đầu đồng ý. Mẹ Khánh Phương bảo bác sĩ nói với nó như vậy, không muốn nói với nó là sẽ về nhà Khánh Phương vì nếu biết về nhà Khánh Phương thì biết chắc là nó không đồng ý. Nó tỉnh được một lúc rồi lại thiếp đi. Nó được đưa về nhà Khánh Phương, đi cùng nó có mẹ Khánh Phương, Khánh Phương, hấn và vài bác sĩ nữa. Khi chiếc xe chở nó dừng lại trước một tòa nhà biệt thự, nằm ở phố biệt thự, nơi nó và Khánh Phương hay đến chụp ảnh, vừa bước xuống xe, nhìn vào ngôi nhà trước mặt, hấn thấy sốc, quá ngạc nhiên vì ngôi nhà quá lớn và đẹp.

- Phương, đây là nhà cậu à? - Hấn nói với vẻ như không thể tin nổi.

- Ủ, nhà tớ đây.

- Sao nhìn cậu? - Hấn chỉ vào bộ quần áo mà Khánh Phương đang mặc.

- Tớ không thích phô trương, sống thế này mới có bạn tốt chứ.

- Ủ! Nhưng sao cậu bảo nhà cậu ở Hưng Yên?

- Đó là quê ngoại tớ, mà nói sau đi.

- Vậy à, ừ.

Mấy người khiêng nó lên xe điện rồi đưa nó vào trong nhà. Vào trong nhà Khánh Phương, hấn còn sốc hơn nữa vì nhà Khánh Phương quá sang trọng, thế nhưng Khánh Phương vẫn đi ở trọ và mặc những bộ quần áo hàng bình thường, và vẫn chơi với bạn bè rất hòa đồng, trong khi Khánh Phương có thể đi một chiếc ô tô hạng sang đi học, mặc trên mình đồ hiệu và có thái độ công tử với bạn bè.

Xong xuôi mọi việc. Để nó nghỉ ngơi, có y tá chăm sóc cho nó, lúc này mọi người mới có thời gian nói chuyện, hần ngồi nói chuyện với Khánh Phương, có bao nhiêu điều khiến hần thắc mắc:

- Quỳnh Anh về nhà cậu lần nào chưa? Sao mẹ cậu biết Quỳnh Anh rõ vậy? - Hần hỏi Khánh Phương.
- Chưa, thật ra hôm nay, tớ đang định đưa Quỳnh Anh về nhà tớ nhưng chưa kịp thì Quỳnh Anh bảo đi gặp cậu. - Khánh Phương nói với vẻ mặt rất buồn khi nghĩ về lúc nó bị tai nạn.
- Nhưng sao mẹ cậu?
- Ủ, tớ cũng thắc mắc như cậu thôi. Tớ cũng không biết sao mẹ tớ lại biết Quỳnh Anh nữa, chính mẹ là người bảo tớ làm quen Quỳnh Anh. Bắt đầu sang năm thứ hai thì mẹ bảo tớ chuyển sang khu Quỳnh Anh trọ và hàng ngày đi học rồi quan sát Quỳnh Anh. Sang năm thứ ba thì mẹ xin cho tớ chuyển xuống lớp mình bây giờ, để nói chuyện và làm quen với Quỳnh Anh.
- Hả? Sao cậu không hỏi mẹ lý do à?
- Tớ có hỏi nhưng mẹ tớ bảo rồi mẹ tớ sẽ nói. Trước đây, mẹ có nói với tớ về việc tớ đã có hôn ước với một người con gái, tớ nghĩ người đó là...
- Hôn ước, Quỳnh Anh và cậu? - Chẳng để Khánh Phương nói hết câu hần đã nói cắt ngang, hần sốc thì phải.
- Chắc vậy, tớ đang chờ mẹ nói.

Hần im lặng không nói gì nữa, Khánh Phương cũng vậy. Cả hai đang suy nghĩ lại mọi thứ. Mọi suy nghĩ của hần lúc này là chuyện của nó và Khánh Phương, nếu hai người có hôn ước từ bé thì chẳng phải hần không có hy vọng gì nữa về nó. Hần giờ chỉ mong nó khỏe lại để nhìn thấy nó mỉm cười trước khi hần chính thức từ bỏ nó. Khánh Phương thì vẫn mãi suy nghĩ, vẫn không thể hiểu được những điều mẹ làm với Quỳnh Anh và không ngừng cầu nguyện cho nó mau khỏi lại.

5. Chương 11 - 12

Chương 11: Khánh Phương sốc

Ở nhà, bố mẹ nó mãi không thấy nó về. Nó bảo hôm nay về mà vẫn không thấy gì, bố mẹ nó liền gọi điện cho nó xem sao.

Giọt nước mắt hay tiếng mưa, nhẹ lăn trên má em thật buồn.

Giờ em đã cất bước, em sẽ bên người gấm hoa một đời.

Người ta sẽ cho em nhiều hạnh phúc, chẳng giống lúc xưa khi với...

Đang ngồi bên cạnh giường bệnh của nó thì Khánh Phương nghe thấy tiếng chuông điện thoại. Như một phản xạ có điều kiện nó tỉnh và cố ngồi dậy.

- Cậu cứ nằm im tớ nghe cho. - Khánh Phương nói với nó.

- Ủ, cậu xem ai gọi hộ tớ. - Nó nói với giọng yếu ớt.

Khánh Phương lấy điện thoại từ túi nó ra.

- Mẹ cậu gọi.

- Ủ, cậu nghe đi.

Vừa a lô thì mẹ Khánh Phương từ đâu đi vào và cầm lấy cái điện thoại từ tay Khánh Phương.

- Để mẹ nghe cho, con chăm sóc Quỳnh Anh đi.

Khánh Phương bất ngờ chỉ biết đứng nhìn mẹ cầm điện thoại ra ngoài nói chuyện, không biết mẹ nói gì nữa. Nó nhìn xung quanh căn phòng nó đang nằm, nó nhớ lại ngày hôm qua, khi nó vừa đi sang đường và giờ nó thấy nó ở đây.

- Phương ơi, tớ đang ở đâu đây? - Nó nhìn Khánh Phương hỏi.

- Cậu đang ở nhà tớ.

- Sao không phải bệnh viện mà lại là nhà cậu? - Nó thắc mắc.

- Ủ, cậu mới từ bệnh viện về nhà tớ lúc sáng.

- Nhà cậu ở đâu đây? - Nó thắc mắc như trẻ con.

- Nhà tớ ở đây chứ ở đâu. Thôi, cậu nghỉ đi không nói nữa, khỏi rồi nói. - Khánh Phương nói với nó.

Nó nghe lời Khánh Phương không nói gì nữa, nó nhìn ra phía cửa sổ, chợt nó nhìn bức tường có cái gì đó quen thuộc, giàn hoa giấy, tường hành lang có mấy chậu hoa nhỏ.

- Ô, kia có phải là? - Nó chỉ tay ra hành lang và hỏi Khánh Phương.

- Ủ, nhà hôm tớ hỏi cậu đẹp không ý, là ngôi nhà cậu đang nằm này.

- Sao có thể? Thì ra là cậu... - Nó cố gắng ngồi dậy để hỏi rõ mọi chuyện vì quá bất ngờ.

- Thôi, cậu nằm xuống đi, cậu khỏi bệnh chất vấn gì cũng được.

- Hức... cậu nói dối tớ.

- Ủ, tớ nói dối, tớ xin lỗi, giờ cậu nằm im cho tớ, không được ngồi dậy.

- Mà sao bố mẹ tớ không lên? Cậu gọi điện báo bố mẹ tớ chưa?

- Chưa! Mẹ tớ bảo không gọi, sợ bố mẹ cậu lo.

- Mẹ cậu á? - Lại thêm một thắc mắc nữa trong đầu nó.

- Ủ, cậu đang thắc mắc mẹ tớ là ai à? Cậu cứ khỏi đi mọi chuyện sẽ biết rõ, tớ cũng đang thắc mắc như cậu đây.

Nó nằm ngơ ngác chẳng hiểu gì hết, lúc đó mẹ Khánh Phương đi vào.

- Mẹ nói gì với mẹ Quỳnh Anh mà lâu vậy ă? - Khánh Phương hỏi mẹ.

- Không có gì đâu... Quỳnh Anh cháu cứ yên tâm dưỡng bệnh, bác bảo với bố mẹ cháu rồi, bố mẹ cháu cũng đồng ý cho cháu ở đây.

- Dạ, cháu cảm ơn bác ạ, làm phiền bác rồi ạ.

- Không có gì đâu cháu, cháu là bạn của Khánh Phương thì bác coi cháu như con cháu trong nhà nên cháu không phải suy nghĩ gì cả. - Mẹ Khánh Phương nở một nụ cười hiền từ nói với nó.

- Dạ, lần đầu gặp bác mà đã làm phiền bác rồi ạ. - Nó cười á ngại rồi nói với mẹ Khánh Phương.

- Bác nghe kể nhiều về cháu rồi, cháu không có gì phải ngại nhé. Thôi cháu nằm nghỉ đi au khỏi nhé.

- Dạ vâng ạ, cháu cảm ơn bác.

Một người xa lạ, lần đầu nó gặp nhưng nó thấy có gì đó bình yên khi nhìn vào đôi mắt của người phụ nữ này.

...

Suốt một tuần, mẹ Khánh Phương và Khánh Phương chăm sóc tận tình cho nó. Nó thấy biết ơn lắm, nhưng nó vẫn thắc mắc: Sao bố mẹ nó lại không lên thăm nó? Sao gia đình Khánh Phương lại tốt với nó như vậy? Đặc biệt là mẹ Khánh Phương.

Sau một tuần, vết thương của nó cũng đỡ hơn trước rất nhiều, nó bắt đầu muốn đi lại, không muốn nằm trên giường bệnh nữa.

Khánh Phương dìu nó ra ngoài vườn để nó hít thở không khí ngoài trời và tập đi.

Hai người đang đi thì có tiếng chuông cổng. Khánh Phương chạy ra mở cổng nhìn thấy một thanh niên.

- Dạ, xin hỏi anh tìm ai ạ?

- Nhà anh có bưu phẩm, anh vui lòng kí vào đây cho em ạ. - Người đưa thư đưa cho Khánh Phương một túi giấy và bảo Khánh Phương kí vào sổ.

- Cảm ơn anh!

Khánh Phương nhìn túi bưu phẩm thấy mắc túi là của bệnh viện - bệnh viện mà nó nằm hôm trước, Khánh Phương tò mò mở ra xem, vừa rút tờ giấy trong túi ra đọc được dòng chữ đầu tiên Khánh Phương choáng váng. Cố bình tĩnh đọc tiếp, đọc thêm được vài dòng, Khánh Phương đã ngã quỵ xuống đất vì quá sốc. Miệng lẩm bẩm. muốn hét lên mà sợ Quỳnh Anh nghe thấy: “Tại sao lại thế này? Sao bố mẹ lại giấu mình hai mươi năm chuyện này cơ chứ?”

- Phương, con làm sao thế này? - Mẹ Khánh Phương vừa đi từ ngoài về nhìn thấy Khánh Phương đang ngồi dưới đất, tay cầm tờ giấy gì đó liền chạy vội lại hỏi.

- Mẹ giải thích cho con đi, thế này là sao? - Khánh Phương cầm tờ giấy và hét lên với mẹ.

- Con đứng dậy đi, hôm nay mẹ cũng định nói với các con. - Mẹ Khánh Phương đỡ Khánh Phương dậy và nói.

- Cháu chào bác! Khánh Phương cậu làm sao thế kia? - Nó đi từ phía vườn vào, nhìn thấy mẹ Khánh Phương đang đỡ Khánh Phương dậy.

- Ủ, tớ không sao.

Bạ.n .Đa.ng. Đ.ọc. T.ru.yệ.n .Tạ.i .We.bs.it.e .Tr.uy.en.Gi.Cu.ng.Co..c.om. - Cố nhìn nó, Khánh Phương như muốn nói với nó ngay lập tức chuyện này.

- Thôi, chúng ta vào nhà đi, con tự đi vào đi, mẹ dìu Quỳnh Anh. - Mẹ Khánh Phương không muốn để Quỳnh Anh biết vội chuyện này.

- Vâng.

Trong lòng nó vẫn thắc mắc không biết chuyện gì xảy ra, vì nhìn sắc mặt của Khánh Phương nó biết đang có chuyện gì đó. Mẹ Khánh Phương dìu nó vào phòng rồi gọi Khánh Phương ra ngoài nói chuyện.

- Giờ mẹ nói cho con biết mọi chuyện đi, sao lại có tờ giấy này? - Khánh Phương đang rất mong chờ mẹ nói tất cả mọi thứ.

- Khoảng ba mươi phút sau, bố mẹ Quỳnh Anh đến thì chúng ta sẽ nói rõ với hai đứa, giờ con vào nói chuyện với nó đi.

Khánh Phương im lặng, bước vào phòng nó trong tâm trạng hoài nghi, muốn biết sự thật ngay lúc này, nhìn nó, nhìn mọi góc cạnh trên khuôn mặt nó, Khánh Phương thấy hình như có giống thì phải.

- Khánh Phương! - Nó thấy Khánh Phương cứ nhìn nó mãi, nó gọi Khánh Phương.

- Ôi, cậu cần lấy gì à? - Khánh Phương giật mình, tâm trạng như kẻ mất hồn.

- Không, sao cậu cứ nhìn tớ như kẻ mất hồn thế?

- Không có gì đâu, cậu xấu xí thì tớ nhìn thôi, hi. - Khánh Phương giả vờ trêu chọc nó để nó không thắc mắc gì nữa.

- Xí, người ta xinh thế này mà kêu xấu.

- Vâng, cậu xinh.

Thế là Khánh Phương cứ ngồi nói chuyện treu chọc, cười nói với nó, nhưng trong lòng Khánh Phương thì đang nóng lòng chờ bố mẹ Quỳnh Anh lên.

...

Ba mươi phút sau, có tiếng chuông cổng, mẹ Khánh Phương ra mở cổng, bố mẹ nó đến. Khánh Phương ra chào bố mẹ nó rồi gọi nó ra gặp bố mẹ.

- Quỳnh Anh ơi, bố mẹ cậu đến kìa! - Khánh Phương gọi Quỳnh Anh.

- Hả, cái gì? - Nó mừng ra mặt, cười toe toét, chân còn đau nhưng vẫn đi thật nhanh ra ngoài nhà gặp bố mẹ.

- A... bố mẹ, con nhớ bố mẹ quá. - Nó nhìn thấy bố mẹ, nó la như trẻ con vậy, rồi cố chạy ra ôm mẹ nó, mặc cho cái chân còn đau.

- Ủ, bố mẹ lên rồi đây, chân tay đau thì nhẹ nhàng thôi.

- Kệ thôi ạ, bố mẹ nguyên cả tuần mới lên thăm con gái. - Nó tỏ vẻ giận dỗi bố mẹ.

- Thế bác Quỳnh và Khánh Phương chăm sóc con không tốt à? - Mẹ nó vừa cười vừa hỏi nó.

- Ô. Sao mẹ biết tên bác ý? Bác ý và Khánh Phương chăm sóc con rất tốt ạ, chính vì bác ý quá tốt nên con mới ngại đấy ạ.

- Thôi, mọi người ngồi xuống nghỉ ngơi rồi từ từ nói chuyện nào.

Thế là nó buông mẹ nó ra để mẹ ngồi xuống ghế. Nó thấy bố mẹ nó ngồi nói chuyện với mẹ Khánh Phương như thể hai người lâu rồi không gặp nhau, nó cứ ngơ ngơ ra chẳng hiểu gì. Khánh Phương thì cũng chỉ im lặng không nói gì, mẹ Khánh Phương có dặn Khánh Phương không được nhắc gì tới tờ giấy đó, im lặng chờ đợi mọi thứ. Khánh Phương lật lại mọi thứ rồi xâu chuỗi lại tất cả, có lẽ đây là sự thật, giờ thì Khánh Phương đã hiểu sao mẹ lại bảo Khánh Phương làm quen và chơi với Quỳnh Anh. Tại sao mẹ lại tốt với Quỳnh Anh như vậy. Nhưng Khánh Phương vẫn thắc mắc: Sao lại là sau hai mươi năm?

Câu hỏi cứ vọt vờ trong đầu Khánh Phương, cần lời giải đáp.

Sau khi từ nhà Khánh Phương về, hần đã quyết định đi tới một nơi thật xa, rời khỏi nơi này một thời gian để quên đi kỷ niệm với nó. Lý do khiến hần từ bỏ vì hần nghĩ Khánh Phương và nó là một đôi trời định rồi, hai người đã có hôn ước từ nhỏ, chắc hần không còn cơ hội nữa, hần nên từ bỏ thay vì cứ đắm chìm trong vô vọng. Khi đi, mặc dù hần đã quyết tâm quên nó nhưng hần vẫn thường gọi điện cho Khánh Phương để hỏi tình hình của nó. Biết được nó đã đỡ rất nhiều và đã bắt đầu đi lại thì hần yên tâm và từ đó hần cắt liên lạc với bạn bè một thời gian.

Chương 12: Cảm xúc hỗn độn

Sau bữa cơm chung giữa gia đình Quỳnh Anh và mẹ con Khánh Phương, mấy người lớn lại ngồi nói chuyện. Nó đi ra vườn tập đi còn Khánh Phương thì đứng ngồi không yên, trong lòng đang rất bức xúc vì mãi mà mẹ không nói gì về chuyện ban sáng, đầu thì không ngừng đặt ra câu hỏi: Liệu đó có phải sự thật không? Tại sao lại có thể? Vò đầu suy nghĩ, Khánh Phương cũng không thể hiểu nổi. Không thể ngồi yên được nữa, Khánh Phương vào chỗ mẹ đang nói chuyện:

- Xin phép hai bác cho con nhờ mẹ con chút việc ạ. - Khánh Phương lễ phép xin phép bố mẹ nó.

- Có chuyện gì thế con?

- Mẹ cứ đi ra đây, một tẹo thôi ạ. - Hần gọi mẹ ra ngoài hiên nói chuyện:

- Khi nào thì mẹ mới nói sự thật cho con và Quỳnh Anh biết? Mọi chuyện là sao ạ? Mẹ và bố mẹ Quỳnh Anh có quan hệ như thế nào ạ? Bố có biết chuyện này không ạ?

Khánh Phương nói ra hết những gì đang thắc mắc, không để mẹ Khánh Phương kịp trả lời thì Khánh Phương lại hỏi câu khác.

- Bố mẹ Quỳnh Anh bảo đợi bố con về rồi bốn người chúng ta sẽ nói cho cả hai đứa nghe. - Mẹ Khánh Phương biết Khánh Phương đang rất muốn biết sự thật nhưng vẫn muốn đợi bố Khánh Phương về để cùng nói chuyện, bố Khánh Phương đi công tác và sẽ đáp chuyến bay về vào chiều tối nay.

- Thế con phải đợi cả tuần nữa sao?

- Không! Chiều tối, bố con sẽ về đến đây, bố con báo được về sớm hơn dự kiến vì vậy mẹ mới gọi bố mẹ Quỳnh Anh lên hôm nay. Thôi, con đi ra ngoài xem Quỳnh Anh thế nào đi, để mẹ vào nói chuyện với hai bác.

Nói xong mẹ Khánh Phương đi vào và nói cho bố mẹ Quỳnh Anh biết rằng Khánh Phương đang rất nóng lòng muốn biết sự thật, nhưng ba người lớn vẫn thống nhất là đợi bố Khánh Phương về rồi mới nói cho hai đứa biết. Câu chuyện của Khánh Phương và mẹ đã vô tình để nó nghe thấy tất cả. Sau khi nghe xong, nó lại quay ra giả vờ như đang tập đi. Nó thấy mọi thứ rối tung hết lên, nó không hiểu gì hết. Nó cứ vừa đi vừa lẩm bẩm: Khánh Phương và mình có mối quan hệ gì? Bố mẹ mình và bố mẹ Khánh Phương sao lại thân thiết vậy? Mọi thứ là sao đây? Mình phải vào hỏi bố mẹ mới được. Vừa quay ra để đi vào nhà hỏi mẹ thì nó bị Khánh Phương lôi lại:

- Này, cậu lẩm bẩm gì đó?

- O, tớ có lẩm bẩm gì đâu. - Nó giả vờ như không biết gì cả.

- Tớ gọi cậu mấy câu rồi mà cậu cứ đi rồi lẩm bẩm như điên ý.

- Đâu có, tớ đang tập đi thôi mà. Hi.

- Thế đi ra đây ngồi nghỉ đi, đi ít thôi không chân lại đau.

- Ủ, hi. - Thế là nó không vào nhà nữa mà nghe theo Khánh Phương ra ghế đá ở vườn ngồi.

Thật tình là nó rất muốn hỏi Khánh Phương mọi chuyện, nhưng nó lại nghĩ nếu Khánh Phương muốn nói thì đã nói với nó rồi. Ngồi nghỉ nó thấy mọi thứ đúng là rất lạ. Sao mẹ Khánh Phương lại tốt với nó như vậy? Những ngày vừa rồi nó bị bệnh bà chăm sóc rất nhiệt tình, chăm sóc như chăm sóc con gái bà vậy.

- Này, cậu nghĩ gì mà cứ ngẩn tò te ra thế?

- À, không có gì.

- Thôi đi vào phòng nằm nghỉ một lúc đi. Tớ thấy cậu hôm nay đi suốt ý.

- Ủ, thế tớ đi vào phòng nghỉ vậy.

- Khánh Phương này, bao giờ tớ khỏi, lại đi chụp ảnh nữa nha.

- Ủ, để cậu lại đi săn ảnh người đẹp à?

- Cậu không phải chọc tớ nhé. À, vào bỏ ảnh ra xem đi.

- Ủ, tớ rửa ra nhiều lắm.

Thế là hai đứa cười toe toét rồi cùng đi vào, bố mẹ của cả hai thấy hai đứa nó vui vẻ vậy thì họ mừng lắm.

- Cậu đi vào phòng đi, tớ lên phòng mang xuống cho.

- Ok, nhanh nhá.

Khánh Phương mang máy tính và một cuốn album ảnh xuống phòng nó.

- Của cậu đây, toàn ảnh của cậu là nhiều.

- Đâu, đưa đây tớ xem nào. - Nó giật lấy đồng ảnh từ tay Khánh Phương rồi xem.

Cả hai cười ầm ầm lên khi nhìn lại những bức ảnh chụp trộm dim nhau của hai đứa. Khánh Phương càng nhìn mấy bức ảnh của nó lại càng thấy giống mẹ Khánh Phương hồi trẻ. Đang xem ảnh thì nó nhớ ra, có vài điều nó vẫn thắc mắc mà chưa được giải đáp.

- Này, Khánh Phương, cậu biết cậu nợ gì tớ không?

- Không, tớ có vay cậu gì đâu. - Khánh Phương gỡ đầu gỡ tai không hiểu.
- Cậu bảo khi nào tớ khỏi thì cậu sẽ giải thích cơ mà, nhớ không?
- À, thế cậu muốn biết gì nào? Cho cậu hỏi, tớ trả lời là được chứ gì.
- Sao cậu giấu tớ về nhà cậu?
- Tớ có giấu đâu, tại cậu có bao giờ hỏi đâu.
- Nhưng ít nhất cậu cũng phải nói nhà cậu ở đây chứ. Sao cậu kêu nhà cậu ở Hưng Yên?
- Đó là quê ngoại tớ, còn nhà tớ ở đây. Cũng là quê tớ mà.
- Ồ, thế mà cũng tính à. Mà sao nhà cậu có xa đâu mà cậu phải ở trọ?
- Mẹ bảo tớ ở trọ.
- Nhưng nhà cậu giàu vậy, sao cậu lại ở khu đó? Sao không ở phòng đất tiền gần trường ý?
- Bố mẹ bảo tớ sống giản dị như thường thôi, không cần tỏ ra giàu có thì mới tìm được bạn bè sống thật với mình.
- Thôi được rồi, tha cho cậu lần này nhưng mà làm gì mà không dám mời người ta vào nhà chơi chứ, nhà đẹp thế mà. - Nó tỏ vẻ giận.
- Tớ sợ cậu thấy nhà tớ vậy lại không dám chơi với tớ nữa, lại thấy tự ti ý.
- Ô, ai bảo, có mà cậu...
- Tớ chơi với cậu thì tớ phải biết chứ.
- Thôi được, coi như cậu hiểu tớ tí chút.
- Xí, quá hiểu ý chứ.

Rồi hai đứa lại cầm đầu vào máy tính xem ảnh. Hai đứa đang xem thì mẹ Khánh Phương vào gọi Khánh Phương:

- Phương ơi, con lái xe ra sân bay đón bố con đi.
 - Đi xe máy hả bác? Xa vậy, sao không để bác trai đi taxi về ạ?
 - Cậu nghĩ gì thế? Ô tô ý. - Khánh Phương cười vì suy nghĩ của nó.
 - Cái gì? Cậu biết lái ô tô á? - Nó ngược mắt lên vì thấy ngạc nhiên.
- Khánh Phương vừa cầm chìa khóa, vừa cười vì sự ngây ngô của nó.
- Khánh Phương biết lái xe từ năm nhất rồi. - Mẹ Khánh Phương cười rồi nói với nó.
 - Vâng, hi. - Nó cười trừ thay cho vẻ mặt đang ngại của nó.
 - Thôi, cháu ra nói chuyện với bố mẹ đi nhé. Bác đi chợ mua đồ để nấu bữa tối.
 - Vâng ạ.

Nó ra ngoài nói chuyện với mẹ, nó thủ thỉ, rồi kể đủ thứ chuyện ẹ nó nghe. Giờ nó mới dám nói ẹ biết chuyện nó đã chia tay hần và chuyện nó bị các bạn bảo là đồng tính. Mỗi lần nhắc đến chuyện này, nó lại mếu máo, nó vẫn thấy tủi thân. Giờ nhắc lại với mẹ, nó mới nhớ đến buổi hẹn với hần, nó vội vàng đi vào phòng lấy điện thoại ra gọi cho hần nhưng dù nó gọi bao nhiêu lần thì câu nó nghe được vẫn là: “Thuê bao quý khách vừa gọi tạm thời không liên lạc được.”

Nó thấy lo lắng, không biết hần thế nào. Nó nghĩ chắc hần muốn cắt đứt liên lạc với nó và quên nó rồi. Chợt nó nghĩ: Chắc suy nghĩ của nó đúng rồi vì suốt một tuần nó bị thế này cũng không thấy hần đâu. Nó kể với mẹ. Thấy vẻ mặt buồn, lo lắng của nó, mẹ biết nó vẫn còn yêu hần, nhưng với tính ngang bướng của nó, nó sẽ không dễ dàng tha thứ cho hần. Mẹ hỏi nó:

- Con có nói cho thằng Minh biết con không phải đồng tính không?
- Dạ, không ạ, con nghĩ cứ để cho anh ý nghĩ con như vậy sẽ tốt ạ.
- Sao con không nói cho nó biết? Nó nghĩ con thuộc giới tính thứ ba nhưng nó vẫn không thể quên con. Nó đã sửa sai rồi mà con vẫn không tha thứ cho nó là sao?
- Không phải đâu ạ, anh Minh giả dối đấy mẹ. Anh Minh không còn yêu con nữa đâu, nên mới tắt máy như vậy và cũng không liên lạc cho con nữa. - Nó cố gắng tỏ ra mạnh mẽ trước mặt mẹ nó, để mẹ nó không phải lo lắng cho nó. Một phần khác nó thấy giận hờn.
- Nói chuyện với mẹ một lúc nó mới nhớ ra chuyện cần hỏi mẹ:
- Mẹ ơi, mẹ và bác Quỳnh biết nhau từ trước phải không ạ?
- À, mẹ và bác ý biết nhau cách đây mấy chục năm rồi con à.
- Sao con không thấy mẹ kể gì tới việc mẹ có bạn ở đây?
- À, thì...

Mẹ nó đang không biết nói thế nào với nó thì lúc đó mẹ Khánh Phương về. Mẹ Khánh Phương vừa vào nhà thì có tiếng ô tô của Khánh Phương và bố về. Suốt dọc đường đi cùng bố về, Khánh Phương đã được bố nói ọi chuyện. Sợ Khánh Phương bị sốc nên bố phải lái xe. Khánh Phương đã quá sốc sau khi biết sự thật, thấy thương Quỳnh Anh, thương bố mẹ vô cùng và thấy mình quá may mắn. Khánh Phương đã biết được lý do tại sao lại có chuyện này xảy ra. Do hoàn cảnh gia đình lúc đó quá khó khăn nên mọi thứ mới trở nên như ngày hôm nay.

6. Chương 13 - 14 (hết)

Chương 13: Sự thật

Vào đến nhà, biết được Quỳnh Anh đang hỏi mẹ về chuyện hai gia đình. Đợi bố và Khánh Phương vào nhà thì cả nhà ngồi xuống ghế nói chuyện, chuyện cất giấu mấy chục năm giờ cũng phải nói ra.

- Chúng ta có chuyện muốn nói với hai đứa. - Mẹ Khánh Phương nói.
- Dạ, có chuyện gì mà nghiêm trọng vậy hả bác? - Nó nhìn nét mặt của mọi người mà không biết chuyện gì đang xảy ra cả.
- Con phải thật bình tĩnh nghe hai bác và bố mẹ nói. - Mẹ nó cầm tay để trấn an nó.
- Có chuyện gì vậy ạ? - Nó bắt đầu thấy lo lắng.

Khánh Phương thì chìm trong im lặng, không biết nói điều gì. Khánh Phương chỉ lo Quỳnh Anh còn sốc hơn nữa sau khi biết sự thật.

- Quỳnh Anh, con là con của chúng ta và là anh em sinh đôi với Khánh Phương.

Một giây, hai giây, ba giây... Nó như chết lặng, nó chưa định hình ra điều gì.

- Con là sao hả bác? Sao cháu lại là con của hai bác ạ? - Quỳnh Anh cố bình tĩnh để hỏi lại.
- Đúng vậy, con gái, bố mẹ xin lỗi đã giấu con hai mươi năm nay sự thật này. - Mẹ nó nói.
- Thế là sao ạ? Bố, bố nói cho con biết không phải như bác nói đi ạ. - Nó bắt đầu khóc, vì đã hiểu ra mọi người đang nói gì, rồi nó lay người bố nó.
- Bố mẹ thực sự xin lỗi con, nhưng chúng ta không phải bố mẹ đẻ của con.
- Không phải, bố mẹ là bố mẹ của con. - Nó khóc, cố nói mọi thứ để phủ nhận tất cả.

- Không, con là con của chúng ta, bố mẹ đã có lỗi với con, nhưng vì hoàn cảnh gia đình lúc đó... - Mẹ Khánh Phương nói trong nước mắt vì con gái mình lại nhất quyết không nhận bố mẹ.
- Mấy người nói dối con, con chỉ có một người bố và một người mẹ thôi. - Nó nhìn vào bố mẹ nó như van nài điều gì đó.
- Bố mẹ vẫn là bố mẹ của con, nhưng hai bác mới là người sinh ra con.
- Con không tin, tất cả là nói dối... Khánh Phương cậu nói gì đi chứ. - Nó nhìn Khánh Phương như đang chờ đợi câu nói là không phải.
- Tớ cũng như cậu, tớ cũng vừa biết, nhưng bố mẹ không nói dối chúng ta, chúng ta đúng là hai anh em.
- Cậu nói dối. - Nó vừa khóc rồi vừa nói.
- Khánh Phương, con đưa tờ kết quả xét nghiệm cho em xem đi. - Bố Khánh Phương nói.
- Đây! Cậu đọc đi, nếu không có tờ giấy này, tớ cũng không tin như cậu. - Khánh Phương đưa cho nó tờ giấy.

Nó mở tờ giấy ra xem, bố mẹ nó cũng nhìn vào tờ giấy. Dòng đầu tiên nó nhìn thấy:

“KẾT QUẢ XÉT NGHIỆM DNA

Đặng Quỳnh Anh và Hoàng Khánh Phương”

Nó như không tin vào mắt mình nữa, khi thấy con số trước mắt là: “Giống nhau 99,67%.”

- Tôi xin lỗi ông bà khi làm cái xét nghiệm DNA này, vì tôi sợ chúng nó không tin, chỉ có cái này thì bọn trẻ mới tin chúng ta. - Mẹ Khánh Phương nói với bố mẹ nó.
- Tại sao lại vậy ạ? Không thể nào. - Nó nhìn vào cái kết quả và cứ nói lảm bảm vậy.
- Quỳnh Anh, đó là sự thật, đây là bố mẹ của chúng ta, còn kia chỉ là bố mẹ nuôi dưỡng cậu thôi.
- Không, hai người đã vứt bỏ con rồi, bao nhiêu vất vả đắng cay để dồn hết lên đầu bố mẹ con rồi giờ lại muốn nhận lại con là sao? Sao không từ bỏ con đi luôn. - Nó nói như hét lên với mọi người vậy.

Rồi nó chạy ra ngoài, chân đau nhưng nó vẫn cố chạy đi. Nó nghĩ: Mọi người lừa dối nó, bố mẹ lừa dối nó. Khánh Phương chơi với nó bao lâu cũng lừa nó. Tại sao hai người nó yêu thương nhất lại không phải bố mẹ ruột của nó?

Khánh Phương chạy theo nó, để lại đằng sau những giọt nước mắt của hai người mẹ. Một người thì đau đớn khi con gái không nhận mình, thấy vô cùng có lỗi với nó còn một người thì vô cùng thương nó vì biết nó đang bị tổn thương rất nhiều. Từ trước tới giờ, đối với nó chỉ có bố mẹ là nhất, lúc nào nó cũng chỉ muốn ở nhà với bố mẹ, nó làm mọi thứ vì bố mẹ thế mà giờ nó biết đây lại không phải bố mẹ ruột nó.

B.a.n..Đ.a.n.g..Đ.ọ.c..T.r.u.y.ệ.n..T.ạ.i..W.e.b.s.i.t.e..T.r.u.y.e.n.G.i.C.u.n.g.C.o...c.o.m. Nó chạy như điên như dại, mặc cho chân đang đau buốt, mặc cho Khánh Phương gọi, đuổi theo đằng sau. Nó cứ chạy cho tới khi nó ngã xuống đất vì cái chân không thể chạy được nữa. Nó khóc như mưa, khóc không phải vì chân đau mà khóc vì nó thấy sao ông trời lại bất công với nó đến như vậy. Sao lại để bố mẹ nó - những người yêu thương nuôi dưỡng nó từ bé lại không phải người đẻ ra nó. Rồi nó lại nghĩ tới bố mẹ sinh ra nó, sao bố mẹ lại vứt bỏ nó? Khánh Phương chạy ra đỡ nó dậy, ôm nó vào lòng, để cho nó khóc, nó hét, cũng mặc kệ, vì trong lòng Khánh Phương bây giờ chỉ muốn bù đắp, che chở cho người em gái của mình. Cũng như nó, Khánh Phương sốc, bất ngờ vì giờ mới biết mình có một người em gái mà hai mươi năm không hề biết.

Thì ra cách đây hai mươi năm, mẹ nó đã sinh đôi anh em nó. Khánh Phương là anh, còn nó là em nhưng do hoàn cảnh gia đình quá khó khăn nên không thể nuôi cả hai anh em cùng một lúc nên đã phải gửi Quỳnh Anh ột ra đình dưới quê không có con nuôi giúp. Khi gia đình khá hơn, bố mẹ có đi tìm lại gia đình người nuôi dưỡng nhưng mất liên lạc nên không tìm thấy mãi tới năm vừa rồi mới biết tin Quỳnh Anh học ở đây. Bố mẹ sợ Khánh Phương khó lòng chấp nhận có một người em gái nên mới cố tình bảo Khánh Phương chơi với Quỳnh anh và bên cạnh để bảo vệ Quỳnh Anh nữa. Khánh Phương nói một lúc thì nó mới hiểu

mọi chuyện và mọi thứ cũng không tồi tệ như nó nghĩ. Mọi thắc mắc từ trước tới giờ của nó về mẹ Khánh Phương giờ đã được giải đáp.

Công nó về nhà, nó mệt quá ngủ luôn trên lưng Khánh Phương, cái chân thì sưng vù lên. Về tới nhà, Khánh Phương thấy cả nhà vẫn đang ngồi đợi hai đứa. Bố mẹ nghe Khánh Phương báo lại rằng nó đã ổn hơn rồi, mọi người đều thấy nhẹ lòng hơn.

...

Nó tỉnh dậy, thấy cái chân sưng nó bắt đầu kêu ầm lên gọi mẹ:

- Mẹ ơi, chân con đau quá.

Nó gọi một câu mà cả hai người mẹ chạy vào, đồng thanh nói:

- Con sao thế? Thấy đau ở đâu?

Nó tròn tròn hai mắt nhìn hai người mẹ, rồi mới nhớ ra mọi chuyện hồi chiều. Nó nghĩ cái gì đó vài giây sau đó mặt nó nhăn lại kêu đau để làm nũng với hai mẹ. Trong lòng nó lúc này thấy vui vì nó có hai người mẹ đều yêu thương nó. Thì ra tình thương nó nhận được bao ngày qua mà nó thấy ầm ập là tình yêu của mẹ và của một người anh trai dành cho nó. Đúng là tình cảm anh em là thứ tình cảm thiêng liêng. Khánh Phương rất tốt với nó, lẽ thường trái tim nó chắc đã rung động thế mà với Khánh Phương nó chỉ coi như một người bạn tốt, người bạn tri kỷ.

Bao nhiêu tình cảm Khánh Phương dành cho Quỳnh Anh giờ Khánh Phương mới ngộ ra là tình cảm anh em, Khánh Phương luôn muốn che chở bảo vệ cho nó.

Gia đình đoàn viên, nó sống hạnh phúc cùng bố mẹ ruột và anh trai. Khi khỏi chân nó sẽ về quê, nơi nó rất muốn về, nơi có bố mẹ nó ở đó.

Chương 14: Em không phải đồng tính

Hai tuần sau thì chân của nó cũng hồi phục hoàn toàn, nó lại có thể chạy nhảy tung tăng rồi. Hôm nay, Khánh Phương đưa nó đi giải ngũ sau gần một tháng ở trong phòng. Hai anh em đi khắp nơi, hí hoáy với cái máy chụp ảnh.

Hôm nay, cũng là ngày hần về, hần lang thang khắp những con đường cũ. Hần bắt gặp một đôi trai gái đang nô nghịch, tranh giành nhau cái máy chụp ảnh. Hần thấy nhớ nó, bất chợt hần nhìn vào khuôn mặt cô gái đó, hần thấy đau vì người con gái đó chính là nó. Hần nghĩ: Chắc hai người họ là một đôi thật rồi, có đính ước từ bé mà.

Nhìn thấy nụ cười tươi của nó mà hần thấy đau, biết là từ bỏ nhưng trước đây, hần vẫn hi vọng điều gì đó nhưng giờ thì hết thật rồi. Hần vội vàng đi về một phía cách xa hai người, hần sợ hai người nhìn thấy hần.

...

Tối, nó xin phép bố mẹ và anh trai đi dạo một mình một lúc để tạm biệt nơi này một thời gian. Nó lang thang khắp con phố, nó thấy nhớ cái gì đó của quá khứ. Nó vừa đi vừa tự nhủ hôm nay sẽ là hôm cuối cùng nó nhớ về tất cả. Từ ngày mai, nó sẽ cố gắng xóa sạch tất cả.

Cũng như nó, hần cũng lang thang một mình trên con phố. Ngày cuối cùng để hần nhìn lại mọi thứ rồi để kết thúc mọi thứ và cũng để mọi thứ vào trong quá khứ. Đang ngồi ở quán nước vỉa hè hần nhìn thấy bóng dáng thân quen lắm, hần đứng dậy đi sau, hần nhận ra đúng là nó, cái dáng bé nhỏ này hần chẳng bao giờ quên được. Hần không dám lên tiếng gọi nó. Đi sau nó, hần lại nhớ đến cảnh tượng hôm nay hần nhìn thấy nó với Khánh Phương. Hần liền gọi cho Khánh Phương.

- Khánh Phương à, tớ Minh đây.

- Ủ, sao cậu biến mất mấy tuần này vậy?

- Ủ, không có gì, tớ muốn bình tâm một thời gian nên tắt máy.

- Ủ, Quỳnh Anh khỏe rồi đấy, mai Quỳnh Anh sẽ về nhà.

- Ủ, tớ biết rồi.
- Sao cậu biết? Cậu gọi cho Quỳnh Anh chưa?
- Tớ không gọi, chiều tớ nhìn thấy hai người... Mà tớ gọi điện chúc hai người hạnh phúc thôi.
- Chúc cái gì cơ? Cậu hâm à.
- Sao cậu lại nói vậy? Chẳng phải... - Hấn không hiểu sao Khánh Phương lại chửi mình.
- Cậu biến mất nên không biết chuyện gì xảy ra, Quỳnh Anh là em gái tớ chứ không phải hôn ước gì ở đây cả. - Khánh Phương giải thích.
- Cái gì? Sao lại là em gái? - Hấn bất ngờ, không hiểu nhưng không dám nói to vì đang đi sau nó.
- Thôi lúc nào gặp tớ kể cho, mà con bé gọi cho cậu suốt mà không được đấy.
- Vậy sao, thế là...
- Thế là... gì nữa, gọi cho Quỳnh Anh đi, Quỳnh Anh đang đi dạo đấy.
- Ủ, cảm ơn cậu.

Hấn mừng rỡ vô cùng khi nghe cái tin đó. Hấn đi nhanh về phía nó, rồi nắm lấy tay nó. Theo phản xạ tự nhiên, nó giật mình hất tay ra và kêu lên. Bình tĩnh lại nó nhìn vào mặt người con trai trước mặt nó, là hấn. Tim trong lồng ngực nó đập loạn lên, giây phút này, nó chỉ muốn biến mất khỏi mặt hấn. Nó vội quay mặt đi và bước đi thật nhanh. Nhưng nó không thể bước quá hai bước thì đã bị hấn giữ lại.

- Buông tay em ra. - Nó cố lấy bình tĩnh để nói với hấn.
- Anh không buông tay em nữa đâu.
- Anh đã vứt bỏ em rồi cơ sao giờ anh lại... - Nước mắt nó bắt đầu chảy ra, nó cố ngăn lại mà không được.
- Anh xin lỗi. Em hãy quay về bên anh đi, anh không thể sống thiếu em.
- Đồ nói dối, anh đâu yêu em đến như thế.

Nó khóc, mọi kí ức lại quay về với nó, trái tim nó thấy đau đớn. Nó nhớ đến khi hấn từ bỏ, tuyệt tình với nó vì cái lý do vô vớ kia.

- Chưa bao giờ anh quên em cả. - Hấn nắm chặt tay nó, không cho nó chạy trốn khỏi hấn.
- Anh đã từng nói anh không thể yêu đồng tính mà sao giờ anh lại. - Nó lau nước mắt hất tay hấn ra thật mạnh rồi lạnh lùng nói với hấn.
- Không! Anh xin lỗi, em không phải đồng tính. - Hấn ôm chặt nó không cho nó kháng cự, mặc cho có ai đang nhìn.

Nó cố gắng vùng vẫy nhưng không thể thoát khỏi vòng tay hấn, vòng tay quen thuộc mà đã xa lạ với nó từ lâu. Trong vòng tay của hấn, cứ thế nó lại vỡ òa ra khóc, nó không thể cứng rắn hay bước bình hơn nữa. Nó khóc vì giận hấn, nhớ hấn, yêu hấn, bao nhiêu cảm xúc mà nó đã giấu từ lâu mà không được nói. Ôm nó, hấn cảm nhận được mọi thứ trở về với hấn, hấn thấy hạnh phúc vô cùng. Rồi nó nói trong nước mắt:

- Anh là đồ đáng ghét, đáng ghét nhất trên đời. - Vừa nói nó vừa đánh hấn.

Mặc cho nó đánh, hấn cười và nói:

- Ủ, anh đáng ghét, em cứ đánh anh đi nhưng đừng rời xa anh nữa em nhé.

Thế là hai đứa lại trở lại là một đôi, nối tiếp con đường tình dài hai năm một tháng mười hai ngày của hai đứa. Sau bao ngày tháng sóng gió, phải chịu nhiều đắng cay, cuối cùng hai đứa cũng về với nhau.

Nếu ta thuộc về nhau thì dù có xảy ra chuyện gì đi nữa, cũng sẽ về với nhau.

Hết

Cảm ơn tất cả mọi người đã đọc truyện của mình.

Vài điều mình muốn nói với mọi người sau câu chuyện này: “Một là, khi quyết định một việc gì đó nên suy xét thật kỹ, đặc biệt trong tình yêu, giới hạn của yêu thương và chia tay nó mong manh lắm, một câu nói thôi cũng khiến hai người trở thành hai người xa lạ, tìm được một nửa yêu thương đã khó, giữ được yêu thương đó còn khó hơn. Nhưng tình yêu là phải có sóng gió để cả hai biết trân trọng nó hơn.

Hai là giới tính thứ ba cũng như giới tính nam và nữ, sinh ra họ đã mang giới tính đó rồi, họ phải chịu rất nhiều thiệt thòi, phải che giấu bản thân, để không bị xã hội kì thị chỉ vì giới tính của họ ít hơn giới tính nam và nữ thôi, chúng ta nên có cái nhìn đúng hơn về giới tính này, đừng nhìn họ bằng ánh mắt khinh bỉ, hay coi thường, né tránh họ, kì thị họ vì họ cũng như mỗi chúng ta thôi. Họ có quyền được đối xử công bằng, được yêu thương.”

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/em-khong-phai-dong-tinh>